



Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2023
ročník XIX.





Titulní strana: Dívčí vínek, Kosík photo

OBSAH

Slovo starosty	4	Začátky fotbalu 1922-1931	36
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva	7	Lanžhotské ulice	43
Společenská kronika	14	Dvojitý křest podruhé	48
Kulturní akce	15	Stoleté přátelství	49
První lanžhotský blešák a jak to začalo	15	100 let od narození duchovního otce	50
Okénko regionu Podluží	17	Ja, saně malované	53
Okénko farnosti	18	Kapr tak, jak ho neznáte	55
Okénko knihovny	19	Kuželky začaly rekordem	57
Okénko školky	21	Jedenáctý Den koní se povedl	58
Okénko školy	24	Kulturistika	59
Cena Ď pro Jana Kosíka	25	Je za námi úspěšný tenisový rok	63
Manželé Břetislav a Jitka Osičkovi	27	Přehled činnosti TJ Sokol	64
Sonnenbergův kříž	30	Basketbalová sezóna je v plném proudu	66
Výlet do Tater	30	Podzim ve skautském oddíle	69
Otevřený dopis	33	Kynologický klub Kostice	71
Zimní radovánky	35	Cena Ivana Dejmalu	72

*Krásné prožití vánočních svátků
a hodně štěstí v novém roce*



*přeji všem spoluobčanům
starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města*

Slovo starosty

Vážení a milí spoluobčané,

tak nám zima nastoupila poměrně rychle, silně a nečekaně. Po dlouhém a teplém podzimu nás to trochu zaskočilo. První velká sněhová nadílka přišla zrovna v době konání našeho lanžhotského **adventního jarmarku**. Padající vločky nám tak plně dokreslily tu pravou zimní atmosféru, která k vánočním trhům patří. Což bylo zároveň tím jediným pozitivem, protože techničtí pracovníci města Lanžhot tím pádem nevěděli, kam dřív skočit. Přes to všechno soudím, že se ten letošní jarmark vydařil. Návštěvníků bylo dost, stánků a prodejců bylo rekordní množství. Mile mne to překvapilo. Zejména to, že převážná většina prodejců a zároveň i výrobců zboží byli občané Lanžhota! Jak jsem to i řekl při rozsvícení vánočního stromu, opravdu mě to potěšilo, kolik je v Lanžhotě šikovných lidí! Velké poděkování patří všem, kdo jakkoli přispěli svou účastí, s pomocí i s organizací.

Každým rokem při přípravě jarmarku prožíváme malé drama i s výběrem a dopravou toho vyvoleného **vánočního stromu** na lanžhotské náměstí. Ten letošní nám nabídli obyvatelé bytového domu v ulici Stráže. Za to jim děkujeme, protože je opravdu krásný.

Těch společenských a kulturních akcí se připravilo víc a mám radost, že se jich zúčastňuje i víc lidí. To je dobře, protože to je zároveň tou nejlepší odměnou pro pořadatele za veškerou potřebnou přípravu. Z pozice starosty bych za to chtěl pochválit a poděkovat členkám a členům naší kulturní komise, zejména její člence a zároveň knihovnici, paní Jitce Petřové.

Tento rok se pomalu chýlí ke konci, což nás nutí se ohlédnout a hodnotit, jaký byl. I když je to možná trochu předčasné, můžeme tvrdit, že hlavním tématem letošního roku je vyhlášení návrhu ministra životního prostředí pana Hladíka na zřízení nové **chráněné krajinné oblasti Soutok**. Jedná se o velkou oblast povodí Dyje a Moravy, která zahrnuje rozsáhlé území podél hranic s Rakouskem a Slovenskem od Pálavy přes soutok až po Hodonín.

Není sporu o tom, že se jedná o velký kus nádherné přírody, kterou je potřeba zachovat v co nejlepší kondici pro další generace. Na tom se ostatně shodnou téměř všichni. Rozdíl nastává v okamžiku, kdy je potřeba řešit, jakou formou se to má dělat. Jinak to vidí ministr, jinak členové různých spolků, svůj pohled do toho vnášejí i samotní vědci. A to dokonce i dle oboru, kterému se věnují – botanici, dendrologové, zoologové, hlavně entomologové, ornitologové, ichtyologové, ekologové i další. Lanžhota se to týká bytostně, protože navrhované území pokrývá v našem případě největší procento území katastru. Není divu, že se tím zabývají téměř všichni občané našeho města. A co člověk, to vlastní názor. A tak se u nás potkávají zastánci a aktivisté s odpůrci. Existují petice pro i petice proti.

Vedení obce to nemá lehké, protože musí zastupovat všechny občany. Od za-



čátku tvrdíme, že naším cílem je přírodu chránit. Ovšem je třeba najít tu neoptimálnější variantu. Přistupujeme k tomu tak, že je třeba si vše hlavně vyříkat, postavit vedle sebe všechny argumenty a možná řešení, a pak vybrat tu nejlepší variantu. O to se snažíme už delší dobu na všech jednáních, která jsme připravili. Ať už to bylo přímo s ministry, politiky, s ekology, vědci, se zástupci spolků i s našimi občany.

Město prostřednictvím komise životního prostředí a po projednání se zastupiteli sestavilo soubor připomínek, podnětů i námitek, které jsme na ministerstvo k návrhu zaslali. Naším cílem je chtít pro přírodu i pro naše občany to nejlepší. Ovšem, jak to všechno dopadne, je zatím ještě ve hvězdách.

V oblasti přírodních a krajinných opatření vedení obce pracuje na přípravě řady opatření, která by měla zlepšit bezprostřední okolí Lanžhota. Na základě vypracovaného krajinného plánu jsme vše, co bylo možné, zařadili do změn v rámci komplexních pozemkových úprav. Jedná se například o větrolamy, nové cesty a stezky, remízky a podobně. Navíc pracujeme na velkých projektech krajinných úprav, které souhrnně nazýváme jako **Revitalizace vodních ekosystémů**. Pro bližší představu se jedná o celou řadu opatření ke zlepšení nakládání s vodami, například o obnovení původních toků, jako je mimo jiné přivedení vodního toku z Kyjovky k napouštění rybníka Kout, ochrannou hráz a přeložku toku kolem areálu Na Šlajsi, rozvolnění tzv. „Široké caje“, obnovení Zavezeného járku a podobně. Průzkumné i projekční práce máme za sebou. V současné době čekáme na vydání všech povolení ke všem stavbám. Zároveň

se snažíme získat peníze z možných dotačních titulů.

Přípravě všeho potřebného k projektu **modernizace náměstí** jsme pokročili dál, i když stále čekáme na vydání platného stavebního povolení. Doladují se ještě detaily na designu vybavení – osvětlovacích prvků, mobiliáře, celkové barevnosti i výběru vhodných materiálů. Součástí přestavby náměstí bude i změna nástupních míst pro autobusy. Jedná se o **nové zastávky** u muzea a u požární zbrojnice. Tato úprava vyřeší i komplikace s častými přeložkami při všech akcích, které se konají na náměstí. Dokumenty se připravují a stavět bychom mohli v příštím roce.

V přípravě projektu **přístavby jídelny a tříd naší základní školy**, je tomu podobně –. I u této akce se snažíme využít možnosti financování z aktuálně vyhlášených dotačních titulů tak, aby náklady byly pro město co nejmenší.

Při stavbě zcela nového **vodovodního řadu na ulici Komenského** jsme využili teplého podzimního počasí a pustili jsme se do toho ještě letos. A i když nám to trochu komplikovalo dopravu, z větší části máme hotovo. Jakmile nám to podmínky na jaře dovolí, budeme pokračovat v opravě samotného povrchu silnice rozkopané části. Završíme tak dokončení opravy celé hlavní páteřní silnice od Jazérka až po kostel.

Připomínám, že pracujeme rovněž na přípravě rozsáhlých staveb i v dalších ulicích. Mám na mysli stavbu **chodníku až po hospodu U Bartošů v ulici Luční**, která naváže na již hotovou první etapu. V ulici Luční musíme nově vybudovat i chybějící novou dešťovou **kanalizaci**, a to od Komárnova až po odbočku ke

sběrnému dvoru. Poté může dojít i k pokládce nového silničního povrchu. Podotýkám, že naší snahou bude do budoucna i pokračování těchto prací i v ulici Dolní, která si to rovněž zaslouží. Ale to bude ještě běh na dlouhou trať.

Poněkud blíž jsme v přípravě stavby nového **chodníku v ulici U Stadionu**. Nyní čekáme na vydání stavebního povolení a stavět by se mohlo v příštím roce.

Z výše uvedeného je zřejmé, že nás čeká v brzké budoucnosti realizace poměrně rozsáhlých projektů a staveb, na jejichž přípravě se již udělalo spoustu práce. Některé jsou však závislé na **dokončení komplexních pozemkových úprav**, jako například chodník a cyklostezka do Kostic, cyklostezka do Břeclavi, nové zpevněné polní cesty i cyklotrasy, výsadba větrolamů, obnovení toků, ochrana před povodněmi atd. Jen doufám, že se podaří vyřešit námitky podané některými občany proti návrhu těchto úprav, aby se vše, na co čekáme, mohlo brzy realizovat.

Jak víme, rostoucí tlak na zmenšování **produkce odpadů** zvyšuje náklady na jejich likvidaci. Každým rokem se zvyšuje paušál na skládkovné a zároveň snižuje množství odpočitatelného odpadu na obyvatele. Spolu s rostoucími cenami energií i vysokou inflací rostou enormně i náklady, které musí každá obec platit za tuto službu. Nepříjemným dopadem je pak zvyšování poplatků „za popelnice“. Bohužel, tak jako i v jiných obcích, budeme muset poplatek zvýšit i u nás. V Lanžhotě jsou lidé našťastí zvyklí vozit vytríděný odpad přímo na sběrný dvůr, za což děkuji všem, kdo tak činí. Díky tomu se daří udržet tyto poplatky na dolní hranici.

Ke konci roku bývá zvykem hodnotit, jaký ten uplynulý rok vlastně byl. Když se ohlédnu zpátky, musím konstatovat, že tento rok byl spíše ve znamení příprav a jednání věcí budoucích. Letos se členové zastupitelstva sešli pracovně snad nejvícekrát v novodobé historii nad projednáním různých záležitostí. Ať už se jednalo o problematiku návrhu CHKO, a to hned několikrát, nebo nad projektem nové zástavby v lokalitě Pod Ploty, výslednou podobou nového náměstí nebo při přípravě návrhu rozpočtu na příští rok. Bylo totiž nutné se podrobně seznámit s danou problematikou a zvolit neoptimálnější řešení. Ještě častěji, v podstatě každý týden, se schází na několik hodin i rada města. Všem patří velké poděkování za aktivní a odpovědný přístup při projednávání všech záležitostí.

Poděkovat bych chtěl i zaměstnancům města a všem, kdo děláte cokoli navíc, co prospívá všem ostatním. Ať už při práci s dětmi, při činnosti ve spolcích i sportovních oddílech, při organizaci akcí pro ostatní. Poděkování patří i našim hasičům za jejich obětavost při záchraně životů i majetku. To vše přispívá k tomu, abychom se u nás v Lanžhotě cítili dobře. Važme si toho, protože všechny ty znepokojivé zprávy ze světa nás upozorňují, že to není samozřejmostí.

A tak bych chtěl na závěr popřát všem, abychom Vánoce prožili v klidu a míru a pokud možno ve zdraví. A v podstatě to samé přeji Vám všem i Lanžhotu i do toho nového roku!

A vzhledem k aktuálnímu událostem bych chtěl vyslovit přání, aby tomu tak bylo i v ostatních koutech světa.

Hodně štěstí!

Váš starosta

Výpis z usnesení z 5. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot

konané dne 20. 9. 2023 v zasedací místnost MěÚ Lanžhot, I. patro, Náměstí 177/2, Lanžhot od 19:00 hod.

- Z/5/23/1** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navržený program jednání.
- Z/5/23/2** Zastupitelstvo města Lanžhot určuje ověřovateli zápisu Pavla Cipryse a Josefa Říhu a zapisovatelku Annu Moučkovou.
- Z/5/23/3** Zastupitelstvo města Lanžhot bere na vědomí plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 8. 2023.
- Z/5/23/4** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje rozpočtové opatření č. 4/2023.
- Z/5/23/5** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje poskytnutí/navýšení dotace o 150.000 Kč a uzavření Dodatku č. 1 k Veřejnoprávní smlouvě o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot č. D/12/2022 s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot, z. s., Na Šlajsi 153/35, 691 51 Lanžhot.
- Z/5/23/6** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje převzetí majetku – závlahového systému v hodnotě 232.705,16 Kč od Mateřské školy Lanžhot do majetku města Lanžhot.
- Z/5/23/7a** Zastupitelstvo města Lanžhot
 - a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 703/2, ostatní plocha o výměře 72 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***, do SJM za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 39.600 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
 - b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.
- Z/5/23/7b** Zastupitelstvo města Lanžhot
 - a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/302, ostatní plocha o výměře 187 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, do podílového spoluvlastnictví ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 102.850 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
 - b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7c Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 1724/407, zahrada o výměře 84 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***, do SJM za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 46.200 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7d Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/296, ostatní plocha o výměře 22 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 12.100 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7e Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 4214/3 o výměře 7 m² ostatní plocha zapsaný v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot manželům ***, do SJM za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 3.850 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7f Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. st. 1603/3, zast. plocha a nádvoří o výměře 3 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***, do SJM za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 1.650 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému

katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7g Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/300, druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha o výměře 60 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot manželům ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 33.000 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7h Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/302, druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha o výměře 25 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 13.750 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7i Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/358, druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha o výměře 13 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 7.150 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;
- b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7j Zastupitelstvo města Lanžhot

- a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/385, druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha o výměře 86 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot manželům ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 47.300 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7k Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemků parc. č. 98/2 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 150 m², parc. č. 4446 ostatní plocha o výměře 39 m² a parc. č. 2619/ 36 ostatní plocha o výměře 49 m², zapsaných na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot paní *** s tím, že finančně byl tento převod vyrovnán v roce 2000. Správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) schvaluje prodej pozemků parc. č. 99/1 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 168 m², parc. č. 4444 ostatní plocha o výměře 98 m², parc. č. 2619/346 zahrada o výměře 25 m² a parc. č. 2619/347 o výměře 17 m², zapsaných na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot panu *** s tím, že finančně byl tento převod vyrovnán v roce 2000. Správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

c) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrhy smluv podle bodu a) a b) tohoto usnesení, tyto smlouvy jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnických práv podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7l Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemků parc. č. st. 1735, druh pozemku zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 5 m², na pozemku stojí stavba č. p. 68, rodinný dům, a parc. č. 2619/373, druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha o výměře 2 m², zapsaných v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot do vlastnictví pana *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 3.850 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7m Zastupitelstvo města Lanžhot neschvaluje prodej pozemku parc. č. 1933/3, druh pozemku zahrada, způsob ochrany zemědělský půdní fond o výměře 244 m², zapsaný v katastru nemovitostí na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot do vlastnictví pana ***.

Z/5/23/7n Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi pozemku parc. č. 2619/343 druh pozemku ostatní plocha, způsob využití ostatní komunikace, o výměře 59 m², zapsaného na LV č. 46 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot od vlastníka paní *** s tím, že finančně byl tento převod vyrovnán v roce 2012. Správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7o Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi pozemku parc. č. PK 2602/10 o výměře 1935 m², zapsaného na LV č. 1485 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot a podíl ve výši id. 1/2 na pozemku parc. č. 584 o celkové výměře 4158 m² zapsaného na LV č. 1483 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot od vlastníka pana *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 159.120 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7p Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 6/4, zahrada o výměře 50 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, paní *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 27.500 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7q Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 704/2, zahrada o výměře 41 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, paní *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 22.550 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7r Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemků parc. č. st. 1272, zast. pl. a nádvoří o výměře 22 m² a parc. č. 4423 ostatní plocha o výměře 16 m², zapsaných na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***, do SJM za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 20.900 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) schvaluje prodej pozemku parc. č. st. 1273, zast. pl. a nádvoří o výměře 19 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 10.450 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

c) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smluv podle bodů a) a b) tohoto usnesení, tyto smlouvy jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle těchto smluv do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7s Zastupitelstvo města Lanžhot neschvaluje prodej pozemků parc. č. 2619/389 ostatní plocha o výměře 12 m² a parc. č. 2619/390 ostatní plocha o výměře 17 m² zapsaných na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***.

Z/5/23/7t Zastupitelstvo města Lanžhot neschvaluje prodej části pozemku parc. č. 670/7 ostatní plocha o výměře cca 25 m² zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***.

Z/5/23/7u Zastupitelstvo města Lanžhot neschvaluje prodej pozemku parc. č. 3133/22 ostatní plocha o výměře cca 310 m² zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, manželům ***.

Z/5/23/7v Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/360 zahrada o výměře 27 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 14.850 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7w Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/303 ostatní plocha o výměře 51 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 28.050 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7x Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi pozemku parc. č. 53/3, druh pozemku – ostatní plocha, způsob využití – jiná plocha, o výměře 42 m², zapsaného na LV č. 15 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot od vlastníka paní ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 3.150 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7y Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/401, ostatní plocha o výměře 17 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, panu ***, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé, celkem 9.350 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/7z Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/324 ostatní plocha o výměře 194 m² zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, paní *** a panu *** k ideální ½, za cenu ve výši v místě

a čase obvyklé celkem 106.700 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

b) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/5/23/8 Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje připojení města Lanžhot k zákonu č. 182/2023 Sb., o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů, dle ust. § 2 odst. 3 tohoto zákona, a to pokud se týká místního poplatku dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a dle předložené přílohy.



Společenská kronika

Martina Srhlovcová,
matrikářka



Narozené děti

Patrik Palkovič
Matyáš Prajka
Adéla Rojková
Petr Zajíček
František Schramm
Přemysl Uher
Mikuláš Sítek
Kevin Zubalík
Viktorie Svobodová
Andreas Tetur



Úmrtí

Jiří Uher 71 let
Ludmila Černá 88 let
Marie Záhejská 77 let
Dana Mrázová 68 let
Pavel Mikulica 67 let
Miloslava Marková 73 let

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu přísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzavěrkou zpravodaje.

Za pochopení děkuji.

Kulturní akce

13. 12. 2023	Česko zpívá koledy
26. 12. 2023	Štěpánská zábava
27. 12. 2023	Žehnání vín
28. 12. 2023	Zakončení roku
13. 1. 2024	Krojový ples
27. 1. 2024	Společenský ples města
16. 2. 2024	Ples školy
17. 2. 2024	Fašank
9. 3. 2024	Košť vín

Akce se budou průběžně doplňovat

První lanžhotský blešák a jak to začalo

Petra Blašíková, členka kulturní komise

První semínko mého vztahu k udržitelosti zaseli nejspíš rodiče, když nás doma učili třídit odpad a taktéž jsem ráda něco vyráběla z toho, co dům dal. Později jsem jako náctiletá poprvé navštívila sekáč za účelem najít si nějaký kostým na tábor či karneval. Pak už byly mé návštěvy tohoto typu obchodů častější, protože jsem nikdy neřešila, jaké logo mám na oblečení, ale důležitější pro mě bylo, zda je mi v daném oděvu příjemně a jestli se mi líbí. Během následujících let jsem podobná místa a akce vyhledávala i při cestování, což mi rozšířilo obzory.

Velký dojem na mě udělal obrovský bleší trh Rastro v Madridu, který probíhá každou neděli a nejde ani vyjmenovat jaké ne-

skutečné poklady tam jsou. Ve Španělsku jsem byla i na dalších blešácích a poprvé jsem se setkala se swapem, ke kterému se ještě vrátím.

V Anglii jsem si oblíbila charity shop (charitativní obchod), kde jsem nakupovala hlavně oblečení a knihy. Dávalo mi velký smysl si koupit něco, co jsem potřebovala nebo se mi líbilo, a zároveň tím při-



spět na dobročinný účel. V Břeclavi lze navštívit obdobně fungující obchod Adra.

V Londýně jsem se taky setkala se swapem, což by se dalo přeložit jako výměna. Jde o to, že dáte k dispozici věci, které nepotřebujete, jsou v pěkném stavu a je vám líto je vyhodit, bez nároku na finanční odměnu. Zároveň si odtud může-

te odnést cokoliv jiného, co se vám hodí, i přesto, že jste třeba nic nepřinesli. Já jsem v té době pracovala v docela velkém hostelu a ztráty a nálezy se nám tam hromadily ve velkém. Mnohokrát šlo o bezva věci, takže jsem je právě odnesla na swap nebo třeba do kontejnerů na oblečení. Pokud někoho swap zaujal, tak se konají i v Brně;-)

V Kanadě se stal naším oblíbencem další druh second handu a to Thrift store, což jsou takové supermarkety s věcmi z druhé ruky, kde jde sehnat všechno možné. My jsme si tam nakoupili pracovní oblečení, CD do auta, knihy, nádobí na vaření, prostě co bylo třeba. Navštívili jsme také blešáky nebo typický garage sale (garážový výprodej), kdy můžete projít v podstatě celý dům a vybrat si.

Při cestování jsme krom těchto akcí a obchodů mohli vidět i druhou stranu ekologie. Například jak se nakládá s odpadem různě po světě. V Česku jsme zvyklí na docela velký standard čistoty. Ten ale není všude samozřejmostí. Cestování nás naučilo vážit si toho, co máme, a přiložit ruku k dílu, aby to tak zůstalo i nadále.



foto Petra Blašíkové

Momentálně je pro mě udržitelnost a třídění odpadu automatickou součástí životního stylu. Z druhé ruky lze nakoupit vlastně skoro vše, aniž bychom si to uvědomovali a mnohokrát i úplně nové věci. Mně se na tom nejvíce líbí, že nezvyšují nadbytečnou produkci. Větší význam vidím v investici do nehmotných věcí jako je cestování, vzdělání, sebezorození nebo do zdraví.

Po návratu ze zahraničí do Česka jsem navštěvovala breclavské bleší trhy, které jsou zajímavé tím, že mění místo konání po celém městě. Říkala jsem si, že až budu mít jednou čas, tak uspořádám blešák i v rodném Lanžhotě.

Toto září se to konečně povedlo a na stadionu proběhl první lanžhotský blešák! Počasí bylo až neuvěřitelně letní a příjemná atmosféra provázela akci po celou dobu. Nakonec se sešlo 40 prodávajících plus několik stolů s občerstvením. Jsem moc ráda, že se mi podařilo domluvit i hudební doprovod s Honzou Tkadlecem a Davidem Tučkem, kteří blešák hezky oživil. Dalo se zde nakoupit oblečení pro děti i dospělé, hračky, knihy, dekorace,

handmade potraviny, elektronika, sportovní potřeby, šperky atd. Bleší trhy nejsou úplně o zbohatnutí, mnohokrát jsem skoro nic neprodala, ale i tak jsem si to užila, protože člověk je mezi stejně smýšlejícími lidmi v milém prostředí. Taktéž se často stává, že člověk víc nakoupí, než prodá, ale i to má smysl;-)

Věřím, že první ročník nebyl rozhodně poslední, naopak by možná naše město zvládlo i dvě podobné akce za rok, ale uvidím, jaké budou časové možnosti. Byla bych ráda, kdyby podobných akcí u nás přibýlo. Může jít o swap, sekáč, burzu věcí či burzu květin atd. Těch možností je spousta!

REGION PODLUŽÍ

Okénko regionu

Seminář pro vedoucí dětských folklorních souborů

Marcela Jakubičková,
manažerka regionu Podluží

Dne 7. října 2023 se v sále Bytového domu seniorů v Kosticích uskutečnil seminář pro vedoucí dětských folklorních souborů.

V programu semináře vystoupilo pět velmi významných osobností z „folklorního světa“, mezi nimiž byli Jaroslav Švach, Vlastimil Ondra, Jana Polášková, Vladislava Časná, Miroslava Hajdová ve spolupráci s Oldřichem Kůrečkou.

Udržitelnost a ekologie je obrovsky rozsáhlé téma a každý může přispět svou troškou. Dobrým základem je vůbec třídít odpadky, ale těch možností, jak začlenit ekologii do každodenního života je hodně. Kolik plastových sáčků potřebujete na jeden nákup? Jak často používáte jednorázové obaly? Recyklujete? Nechám na každém z vás, aby se zamyslel, zda by mohl doma něco zredukovat nebo úplně nahradit.

Je třeba začít dělat změny u sebe a pak se to pozitivně projeví i globálně. Tak pojďte začít;-)



foto archiv Regionu Podluží

Celým programem provázela starosta obce Prušánky Zbyněk Němeček ve spolupráci s místostarostkou obce Kostice

Vladimírou Požgayovou a manažerkou Regionu Podluží Marcelou Jakubíčkovou.

Zkušenosti a uznávání lektorů přednesli velmi zajímavé prezentace, hovořili o svých zkušenostech, zážitcích a také přiblížili všem zúčastněným, jak právě oni vedou svůj soubor.

Semináře se zúčastnilo přes třicet zájemců z různých regionů, na konci programu následovala volná diskuse. Cílem tohoto setkání bylo porozumění a vnímání každého z účastníků, sdílení zkušeností, vzájemné rady a v neposlední řadě společná snaha o udržení a rozvíjení folkloru na celém Slovácku.



ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Světlo v temnotách - duchovní zamyšlení

p. Robert Pročkal, farář

Přicházejí vánoční svátky a s nimi jejich poselství, že „Bůh se stal člověkem“. Přišel na svět ve chlévě, v chudobě, uprostřed lidské lhostejnosti. Přinesl lidem naději, že jejich život má smysl, že se nepropadá někam do prázdnoty vesmíru; že člověk zde není náhodou, ale každá chvíle jeho života má smysl, a že stojí za to žít, a žít pravdivě.

„Přinesl spásu, která záleží v odpuštění hříchů, zazářil těm, kdo žijí v temnotě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“ Narodil se, žil a zemřel proto, aby člověk věděl, že je Bohem milován – i přes svou nedokonalost. A že jedině tehdy, když jej budeme následovat a budeme žít tak, jako žil On – tedy pro druhé, nalezneme



me štěstí, které hledáme pro druhé i pro sebe.

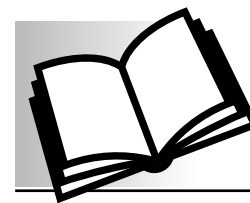
Letos je tomu přesně 800 let, kdy sv. František z Assisi na Štědrý den r. 1223 nedaleko italského městečka Greccio v Umbrii uspořádal první „živý“ betlém. Vyžádal si u papeže povolení, aby mohl v lese u jedné horské jeskyně sehrát scénu Narození Páně tak, jak ji popisují evan-

gelia v bibli. Greccio se Františkovi líbilo proto, že mu připomínalo kraj skutečného Betléma, který měl možnost navštívit při své pouti do Svaté země. Přál si, aby lidé osobně skrze jesličky zažili opravdové setkání s Boží láskou, s Bohem, který se stal děťátkem, aby nám řekl, jak blízko je každé lidské bytosti v jakékoli situaci, ve které se nachází. Vždyť právě v těchto chvílích se rodí živá víra, když osobně „zažijí“ Boha a uvěří, že „On je s námi a my s Ním“. A tak byly postaveny jesličky vystlané senem, k nimž postavili volka a oslíka. Když nastala očekávaná vánoční noc, tak opravdu z celého okolí přišlo mnoho lidí, aby uctili památku Narození Ježíše Krista. S sebou si přinesli svíce a pochodně, které

spolu s radostnými chvalozpěvy prozářily temnotu této noci.

Zeptejme se sami sebe, zda dokážeme i my dnes „zažít“ opravdové Vánoce a objevit jejich pravý význam? Myslím, že to dokážeme jedině tehdy, když se vynasnažíme překonávat své sobectví a svou lhostejnost a budeme více myslet na druhé. Být obdarováním pro druhé. Nezapomeňme, že obnova nezačíná v nápravě těch druhých, ale u mne samotného. „Nestačí na tmu nadávat, je třeba zapálit alespoň malé světélko,“ říkával často kardinál Tomášek.

Zkusme i my (alespoň na chvíli) svítit pro druhé.



MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT Okénko knihovny

Zajímavé přednášky a kurzy v knihovně

Jitka Petřelová

Knihovny, a to nejen pro své čtenáře, nabízí kurzy, semináře, workshopy nebo univerzity třetího věku. I naše knihovna v tomto trendu není žádnou výjimkou a snaží se pro své uživatele najít zajímavé téma, nebo kvalitního přednášejícího. Když se ohlédneme za končícím rokem,



foto Kateřina Paulíková

musíme uznat, že se nám tento úkol zdařil. Co zajímavého jsme se mohli v knihovně dozvědět?

Posluchači univerzity třetího věku absolvovali dva cykly přednášek zaměřené na naše dějiny: Habsburkové bez trůnu a Každodenní život v barokních Čechách a na Moravě. Oběma kurzy prováděl profesor Jan Županič. V prvním cyklu se seznámil posluchače s vybranými příslušníky habsburského rodu, kteří se dostali do konfliktu s císařem. Ve druhém cyklu jsme se dostali k tématům jako sex, kriminalita, čarodějnické procesy a osudy prostých mužů a žen. Studium univerzity třetího věku nabízí naše knihovny od roku 2018 a určitě v téhle formě vzdělávání seniorů budeme i nadále pokračovat. Nové posluchače rádi uvítáme v novém jarním semestru 2024.

Velmi spokojeni jsme se spoluprací s Ing. Leošem Doskočillem. Tento tvrdonický rodák je předsedou tamějšího okrašlovacího spolku. Zapálený amatérský historik, který se zajímá o regionální historii, pro naši knihovnu zpracovává zajímavá témata z místní historie. Naposledy jsme si mohli poslechnout přednášku o rebélii Jana Dršky z roku 1791. Další vyprávění by mělo otevřít téma napoleonských válek. Přesný termín přednášky zatím není znám, sledujte novinky na našich sociálních sítích nebo na stránkách kabelové televize.

V dubnu zaujala žáky vyšších tříd základní školy přednáška o osudech československých letců v RAF. Musíme říct, že



s tolika pochvalnými hlasy od žáků jsme se ještě nesetkali. Výkon doktora Daniela Švece můžeme přirovnat k divadelní roli. Do svého vyprávění dává opravdu vše a za odměnu se mu dostává dvě hodiny absolutní pozornosti i od mladých posluchačů. Jsme rádi, že po půl roce nás opět navštívil a devátáky seznámil s osudy těchto statečných mužů za komunistického režimu.

Jak se zbavit bolesti bez léků a injekcí – známý chiropraktik Vici László zaplněnému sálu ukázal možnosti, jak se zbavit či alespoň zmírnit bolest bez medikamentů. I v tomto vážném tématu jsme našli pár vtipných momentů, kdy jsme se zasmáli a odlehčili situaci.

V listopadu jsme se vydali s posluchači Po stopách novokřtěnců. Přednáška doktora Šachy obsahovala obecné informace o vzniku hnutí a putování hutteritů na Moravu, druhá část se zaměřila na existenci lanžhotského sídla a další osudy habánů, kteří se uchýlili na Slovensko, později do Sedmihradska, carského Ruska a až v 19. století se definitivně přesídlili do dnešní doby.

V závěru roku nás ještě čeká cestovatelská přednáška Nepál – krajem šerpů pod nejvyšší horu světa. Beseda o cestě do Everest Base campu. Zubní lékařka Klára Kyselová nám povypráví o své cestě do úchvatného Nepálu, abychom mohli nasát vůni čaje Masala, zahrát se spalováním jačíchho trusu a obdivovat majestátné vrcholky himálajských osmitisícovek a smeknout před těžkým životem šerpů.

A na závěr bych vás pozvala na další cestovatelskou přednášku, kdy nás místní rodák Michal Bernát pro změnu zavede do Kyrgyzstánu. Tak už se moc těšíme na Michala, ale hlavně na vás, naše návštěvníky a čtenáře.

Přijměte i naše přání ke klidným a spokojeným vánočním svátkům a v novém roce přejeme hodně zdraví, životní pohody a spoustu příjemně strávených chvil s knihou.



MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz  MŠ Lanžhot

Medové snídaně v MŠ

Karolína Pančíková

V první polovině října se naše mateřská škola zapojila do projektu Medové snídaně, který je organizován Ministerstvem zemědělství České republiky. V rámci tohoto projektu k nám přijeli manželé Dobešovi, kteří se včelaření věnují již řadu let, aby poutavým způsobem dětem objasnili, jak včely žijí a co všechno obnáší práce včelařů. Dozvěděly se zábavnou formou, čím jsou včely prospěšné pro přírodu, jak je můžeme chránit a co jim naopak škodí. Děti si potom mohly vyzkoušet včelařskou kombinézu s kloboukem a také práci s některými včelařskými nástroji. Pomyslnou třešničkou na dortu byla kromě drobných medových dárečků také ochutnávka samotného medu – není nad krajíc chleba s máslem a medem!



foto archiv MŠ

Hody v MŠ „Hody, milé hody, už sem dohodoval...“

Markéta Šuláková

Hody patří na Slovácku mezi nejvýznamnější slavnosti a tuto tradici dodržujeme spolu s ostatními obcemi i v Lanžhotě. Navíc se u nás stalo hezkou tradicí začít hody už ve středu v mateřské škole. Je pravdou, že tím, že máme hody v polovině září, je to dost hektické. Do školky nastoupí nové děti, které se teprve adaptují na nový režim dne, ale vždy se to dá zvládnout. Pomáhá v tom hlavně radost a nadšení dětí, které se na stavění máje a nastrojení do krojů těší. Děti si dokonce staví máju ve třídě. Samozřejmě jen „jako“ z velkých kostek. Předhání se, kdo postaví větší, a potom kolem ní zkoušíme tancovat. Je to pravda ještě nemotorné, ale myslím, že důležitá je radost a zapálení pro věc. Říkáme si, co všechno patří ke kroji, učíme se písničky, tanec a chodíme se dívat, jak pokračuje strouhání máje. Myslím si, že za těch pár dnů, které na to máme, se snaží paní učitelky i děti o maximum, aby školičkové hody proběhly důstojně. K tomu nám také pomáhá školkový stárek a jeho rodina. A musím říct, že letošní stárek František Tichý se svého úkolu zhostil na výtečnou. Nejen, že krásně vedl školkovou chasu,



foto Marek Musil



ale pochodování v kroji se mu tak líbilo, že šel i v nedělním průvodu s velkými stárky, a dokonce se nebál ani skákat hošije. Pevně doufám, že mu láska ke kroji a všemu kolem vydrží a snad si stárkování zopakuje i pod „velkou májů“. Počasí nám přálo, a i přes obtížnější stavění máje, dopadly letošní školičkové hody výborně. A jak to bude příští rok? Zatím se stárek nepřihlásil,

sil, tak uvidíme. Nezbyvá než doufat, že tradice bude pokračovat.

A ještě bych chtěla zmínit jedno poděkování. Aby mohlo jít ze školky průvodem nastrojeno co nejvíce dětí, máme tam kroje na půjčení. A právě tady patří díky Františkově babičce, která školce darovala několik krásných krojů.

Děkujeme.

Podzimní slavnosti

Bc. Martina Buchtelová

V půlce října se uskutečnily již tradiční podzimní slavnosti s krásným počasím a teplotami léta. Na děti čekalo několik zajímavých stanovišť. Při vstupu se děti mohly zapojit do pomoci zvířátkům, aby se připravila na nadcházející zimu, za-

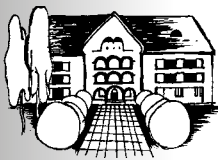


foto archiv MŠ



hrát si „kámen, nůžky, papír“, projít se po stezce bosou nohou, vyluštit stezku skrz obrázky podzimu. Také zde bylo možno ochutnat spousty podzimních dobrot – štrůdlů, dýňové speciality, různé domácí pomazánky a k pití se podával ovocný punč. Krásné odpoledne plné sluníčka se proměnilo v brzký podvečer s posezením u ohně, možností si opéct špekáček a také nechyběl zpěv a hra na kytaru. Všem rodičům děkujeme za přinesení dobrot na náš stůl hojnosti.





**MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA
LANŽHOT**

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

 Masarykova základní škola Lanžhot
 Knihovnička MzŠ Lanžhot
 Klubko News

Anglická slova u nás

Marie Jirmanová

V rámci dotačního Operačního programu J. A. Komenský se žáci 7.B zapojili tak trochu do badatelské činnosti. Jejich úkolem bylo zjistit, kolik anglických slov mohou v našem městě vidět v reklamě nebo nápisech v ulicích. Během krátké procházky měli žáci ve skupinách zapsáno několik anglických slov: exchange-směnárna, coop-družstvo, stop-zastavit, nail-nehet, art-umění a design-kresba. Na chvíli měli povoleno zpracovat stejný průzkum také v obchodě. Tam už nejlepší skupina, ve složení Eliška Michlová a Eliška Markovičová, našla nebo nafotila úctyhodný



foto archiv ZŠ

počet, téměř dvě stě slov. Nejčastěji měli žáci zapsaná tato anglická slova, s nimiž se můžeme běžně setkat: hotel, drink, popcorn, hello, colour, baby, tea, coffee, natural, beef, fruit, chicken a další.

„Byli jsme rádi, že jsme si mohli vyzkoušet něco nového, netradičního. Anglický projekt se nám líbil. Měli jsme vypracovat úkol během procházky městem. Nejlepší na tom bylo, že jsme si stihli taky něco dobrého koupit,“ říká Iva Petrlová ze 7.B.

O průzkumu bude nejlepší skupina připravovat prezentaci a s výsledky seznámí ostatní žáky na Dni anglických prezentací 14. prosince. Toho dne máme v plánu setkání s několika žáky ze ZŠ Závod, kteří si pro nás také připravují obdobné prezentace v angličtině.

Až půjdete nakupovat nebo na procházku, zkuste také spočítat, kolik anglických slov najdete.

Cena Ď pro Jana Kosíka, učitele Masarykovy ZŠ Lanžhot

Anna Kosíková

Tento rok se usku-tečnil již 23. ročník Ceny Ď. 9. října proběhlo krajské kolo v Lipnici nad Sázavou a 16. října celostátní kolo na Nové scéně Národního divadla v Praze.

Na základě nominace akademického malíře Pavla Vavryse získali cenu mezi 247 nominovanými v kategorii „kultura“ zpěvák a bavič Franta Uher a muzikant a učitel Jan Kosík.

Franta Uher získal Místní cenu Lanžhot, Cenu Jihomoravského kraje i Celostátní cenu, Jan Kosík získal Místní cenu Mikulčice a Cenu veřejnosti.



Cena Ď je česká cena určená mecenášům a dobrodincům v oblasti kultury, charity, vědy, vzdělávání a morálních hodnot v ČR

„Ď“ je odvozeno od obyčejného českého rčení „tak ti ď“ - neboli „tak ti děkuji“. Jedno jediné písmeno je tak nejen

názvem ceny, ale i současně vysvětluje její myšlenku.

Každá nominace je samo o sobě veřejné a důstojné hlasité „dík“. To, že některé se promění ve skutečné městské, krajské nebo celostátní Ceny Ď znamená pouze, že se stanou v daném ročníku symbolem tohoto poděkování, kterého si možná více všimnou média, aby takový příběh inspiroval další a další následovníky v mecenášství a dobrodiní.



foto archiv Jana Kosíka

Cena Ď

Jakub Zonyga, 8.A

Cena Ď je česká cena určená osobnostem v oblasti kultury, charity, vědy, vzdělání a morálních hodnot. Cena se uděluje například za udržování folklórních tradic, darování krve, pomoc dětským domovům a podobně. První ročník se konal 11. 6. 2001 v pražském Národním divadle. A proč vlastně název Cena Ď? Ten je odvozen od obvyklé české fráze „tak ti ď“ = děkuji. Cenu získali například Václav Havel, Dominik Duka nebo Zdeněk Svěrák.

Cena Ď v Lanžhotu pro nás není nová, získala ji už v loňském roce malářečka Marie Švirgová a letos byl mezi vítězi i zpěvák, hudebník a bavič Franta Uher. A tento rok za osobní přínos pro osvětu a udržování folklórních tradic na jižní Moravě získal tuto cenu i náš pan učitel Jan Kosík. Ceny byly letos udělovány 16. 10. 2023 na Nové scéně Národního divadla.

My jsme udělali s panem učitelem samozřejmě i rozhovor:

• **Byla Vám udělena Cena Ď, za co jste ji získal?**

„Bylo to za přínos folklóru a za to, co dělám pro Podluží, lidovou písničku a pro okolí Lanžhotu a Mikulčic.“

• **Jaké byly první pocity při vyhlášení vašeho jména?**

„Naprostá nádherná, protože když jste v absolutně do posledního místa vyprodaném Národním divadle a na celé scéně zazní vaše jméno, tak je to krásný pocit.“

• **Měl jste i nějakou děkovnou řeč?**

„Ano, děkoval jsem všem lidem, kteří mi posílali hlasy, a děkoval jsem, že jsem mohl mít ze všech nominovaných lidí z celé České republiky nejvíce hlasů.“

• **Co pro vás osobně ta cena znamená?**

„Velký závazek do budoucna a potvrzení toho, že to, co dělám, asi dělám dobře už zhruba 35 let.“

Manželé Břetislav a Jítka Osíčkovi. On jubílující

Břetislav Osíčka

Na požádání redaktorky zpravodaje píše to, co jsem už za těch šedesát roků zažil.

Narodil jsem se 8. 11. 1963 do velkého vinařského domu, který postavil rodák z Velkých Bílovic Václav Osíčka, který si vzal

Annu Ciprysovou-Darmovzalku z Komárnova. Na místě našeho domu měli stát velké vinařské závody s vlečkou na nádraží. Po příchodu komunistů se ale plány změnilly na rodinný vinařský dům. Můj otec byl Václav Osíčka, narozený v roce 1931, a moje maminka je Ludmila Osíčková Bartošová, narozená v r. 1938, pochází z Dolní ulice, kde jsme zdědili hospodu. Mám dva bratry – Václava (nar. 1958) a Vítězslava (nar. 1960), oba vystudovali vinařské školy. Otec zemřel v 53 letech na Vánoce, a proto matka naříkala, když bratři postavili nové domy a já nevinař, absolvent hotelové školy v Piešťanech, jsem zůstal ve vinařském domě. A tak s nadsázkou říkám, že tu třicet let schly bečky. Teď už neschnou, protože víno vyrábí náš syn Vojta.

Ale postupně. 26. 8. 1989 jsem si vzal Jitku Tučkovou, nejstarší ze tří dcer Franty Tučka a Marie Bartošové Zonygové z Komárnova. V roce 1990 se nám narodil syn Břetislav. Od malička



foto archiv Břetislava Osíčky

fotbalista-brankář. Vyučil se v hotelnictví, dost dlouho, prakticky od malička nám pomáhal na hospodě a někdy i teď vypomůže. Ale řekl nám, že tak jak žijeme my, on žít nechce. Ani se mu někdy nedivím. Nedostat hospodu jako rodinné dědictví, lásku k folkloru a Lanžhotu, kterou tu prezentujeme, nevím, jak by to dopadlo. Jitka se z bankovní úřednice stala kuchařkou, vedoucí, uklízečkou a zvládne mnoho dalších povolání, které musíme vykonat.

V roce 1994 se nám narodil syn Vojta. Když si začal ve tři letech smažit knedle s vejci, tak jsme si mysleli, že bude kuchařem. Osud tomu chtěl jinak a je z něho nadějný vinař. Někdy si myslím, s kým ho ta moje žena má, když on umí věci, které mně jsou cizí. Rozebere traktor, opraví kombajn, a přitom je i výborný zpěvák a muzikant.

Co se týká mého uměleckého života, tak základy jsem dostal určitě doma v rodině. Zpívat uměl tatka a mamka.

Televize ještě tak nefrčela, a tak jsme skoro každý večer po večeři zpívali a vyprávěli si. Moc rád na to vzpomínám. Bratři moc zpívat neuměli. Hodně jsem zpíval s matkou, třeba při práci ve vinohradě. Na základní škole jsem začal chodit do lidové hudební školy v Břeclavi, hrál jsem na klarinet. V roce 1977 vznikla cimbálová muzika pod vedením Vladimíra Hnátky. Já jsem tam byl klarinetista, primásem byl Petr Uhlíř a na kontry hrál spolužák Franta Uher a na basu Mirek Mordych. S cimbálkou účinkoval pěvecký a taneční soubor. Tam nás dal dohromady, mě a Jitku, pan Hnátek jako pěvecké duo.

Od té doby až dodnes spolu zpíváme. V chlapeckém duu jsem zpíval s Frantou Uhrem a v chasě jsem zpíval s Josefem Uhrem. V roce 1983 jsme s Jožkou a Jitkou vyhráli soutěž ve Tvrdonicích. V roce 1985 se konala přehlídka dechových hudeb v Lanžhotě. Na přehlídce jsem měl zpívat s Frantou. Ten však nemohl a šel zpívat Mirek. Na přehlídce byl Jan Slabák a ten nás hned bral do Moravanky. Franta šel do Moravanky až po půl roce na pozici vypravěče. Po odchodu nás tří se cimbálová muzika



Lanžhotčan rozpadla. Jinak v cimbálce hráli třeba sestra Petra Uhlíře Milka, starosta Laďa Straka, také MUDr. Jirka Bartoš, cimbalistka Jitka Jurečková, kterou vystřídal MUDr. Miloš Janulík. S cimbálovou muzikou jsme vystupovali na mnoha koncertech.

S Moravankou jsem zpíval 36 let. Za tu dobu se toho hodně zažilo. Určitě tolik, že by z toho byla samostatná pasáž nebo kniha. Byla to krásná doba. Projeli jsme zahraničí, ale hlavně celou Českou a Slovenskou republiku několikrát. Když

tak počítám možná skoro 10 000 koncertů. Natočil jsem s Moravankou mnoho CD. Píseň Morava krásná zem jsme zpívali někdy i třikrát denně, nechyběla na žádném koncertě. Pak už jsem byl tak zmatený, že jsem se ptal Franty nebo Ivany, jak začíná ta třetí sloka. I když jsme zpívali i třikrát denně, tak Jan Slabák nedopustil, aby nějaký koncert byl horší. Vždycky z nás dostal ten nejlepší výkon, i kdyby to měl být ten 39. koncert a čtyřicátý už Pragokonzert nedovolil. Nejlepší koncert byl až v autobuse. Tam se také hodně zpívalo. A nikdy se nic moc nerozebíralo. Až člověk skončí, pak si teprve uvědomí, jak to bylo výjimečné.

Od roku 1993 jsem s Jitkou začal zpívat s dechovou kapelou Lanžhotčanka. Byli jsme s nimi sedmkrát v USA a Kanadě. Všechno bylo na pozvání lanžhotského rodáka Ladi Gajdy a jeho ženy Věrky. Všechno se odehrávalo v Chicagu, kde se konal Moravský den. Odtud jsme vyjízďeli do New Yorku, Detroitu a Toronta a jiných měst. Bylo to něco úžasného, co všechno nám ukázali a jak se o nás starali. Jedno turné trvalo tři týdny. Moc děkujeme. S Moravankou jsme zpívali písničky známé, několik nahrávek si udělala i Jitka a v Moravance někdy střídala Ivanu Slabákovou. S Lanžhotčankou spíš písničky lanžhotské. Rád jsem jezdil po lanžhotských autorech a lovil nové písničky. Dali jsme do života písničky Vojty Bartoše Kociána – Uzučký chodníček, Už je slunko za horů, Pod Lanžhotem lučka a mnoho jiných. S Janem Slabákem jsme byli u pana Kociána a zapsali jsme ho do OSA. Kapelník, když zjistil, že třeba Za Lanžhotem v poli, Žala naša Anička, Daleko od

tých Nových Zámků jsou jeho, jen řekl: „Proč jste se už dávno nepřihlásil, mohl jste být už milionář.“ Rád jsem chodil za Jožulkou Uhrem. Dali jsme do života jeho písničky – Svatý obrázek, Forman Jan, Cesta do Kútů, Co že Ti já slubím a mnoho a mnoho dalších.

Pak přišel ŠLAGR. Bylo to v roce 2011. Za tu dobu jsme s Jitkou a cimbálem projeli mnoho městeček. Nejvíce však Záhorí. Díky Šlágru k nám lidi jezdí na řízek, my jim k tomu zazpíváme, a tak nemusíme tolik jezdit po městečkách. Díky Šlágru jsme získali mnoho přátel, proslavili jsme naše podlužácké písničky a jsme zalití láskou obyčejných lidí, kterým to rádi oplácíme.

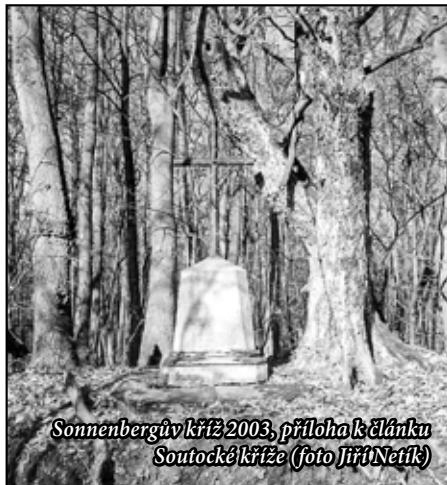


Sonnenbergův kříž

Jiří Netík, emeritní vedoucí polesí Soutok

Citace knihy Lanžhot, příroda a dějiny (str. 236): V roce 1863 vzrušila městečko zpráva, že někdo zabil v lese na Barvínkově hrůdu U Šulákových vrat šestnáctiletého revírníka syna Antonína Sonnenberga. Vyšetřováním se zjistilo, že zločin spáchal němý lanžhotský občan Josef Fojtík. Na místě vraždy dal nešťastný otec později postavit kříž.

V letošním roce si tuto nešťastnou událost připomínáme po 160 letech. Tuto tragédii podrobně v časopise Malovaný kraj popsal Jožulka Uher. Kříž připomínající tuto tragédii stál do roku 2014. V tomto roce mně lesník tohoto lesnického úseku, Radek Hrnčíř, hlásí: „Fořte, někdo ukradl Sonnenbergův kříž.“ Neváhal jsem a jel se na místo samé podívat. Nevěřil jsem svým očím. Hned mně v hlavě bleskla pověra: Kdo úmyslně poškodí, nebo zničí kříž, do roka zemře. Tato pověra se musí dále šířit, aby se už nic takového nepříhodovalo.



Výlet do Tater

Jaroslav Třetina

V roce 1957 se nás několik spolužáků, študáků břeclavské průmyslovky a gymnázia, domluvílo, že podnikneme výlet do Tater. Za dopravní prostředek jsme zvolili kola. Tehdy ještě nebyla cyklistika tak populární jako dnes, nebyly mobily, volat se dalo jediné z pošty, takže naši rodiče z toho byli vyděšeni, co si to patnáctiletí výrostci usmysleli. Nám v tom ale nezabránili, a v srpnu jsme vyrazili. Já, Tonda Svačina, Laďa Ciprys, Mojek Mazuch

a Jirka Kejla z Břeclavi. Přes Kúty, Senici, Brezovou jsme dorazili k přenocování u Višňového pod Čachtickým hradem. Druhou noc jsme strávili u lesa v Trenčianských Teplicích. Třetí den jsme přes Žilinu dorazili k Váhu za Strečnem. Dál už jsme si netroufali, tak jsme se vrátili. V Bytči jsme odbočili a přes Makov, Velké Karlovice, kde jsme přenocovali, dále přes Zlín a už jsme se těšili domů. Za Napajedly nás postihly žaludeční potíže, průjem,

zesláblí jsme rozbili stan u Spytihněvi. Domů jsme dorazili dopoledne příští den. Tento nedotažený výlet nám nedal spát, tak jsme hned naplánovali Tatry na příští rok. V trochu pozměněné sestavě. Já, Tonda Svačina, Laďa Ciprys a Tonda Hakala jsme 4. 8. 1958 vyrazili z Lanžhota loňskou trasou. Tento výlet Laďa zdokumentoval ve svém deníku, včetně několika

fotografií. Protože je to obsáhlý materiál, pro který by nestačilo celé číslo zpravodaje, zaměřím se zkráceně na to nejpodstatnější a jak jsem to vnímal já. Ihned první den zažíváme nepříjemné chvíle. Nejdřív je to nešťastný pád Tondy Hakaly v Jablonici a pak řada defektů na kamenité cestě za Brezovou. Pro málo času jsme Piešťany jen projeli a hledali místo ke stanování. To jsme našli na břehu Váhu. Počasí nám přálo, v noci je teplo, beze srážek. Ráno v osm hodin už prcháme po nové betonce přes N. Mesto, Trenčín, Ilavu, přejíždíme hranice Žilinského kraje směrem k Povážské Bystrici. Zde je hodinová přestávka u Rybáriků, v mém rodném domě. Terén dále je rovnější až do Žiliny, kde jsme navštívili nám už známý bufet, nakoupili zásoby a napsali pozdrav domů. Podvečer jsme opustili Žilinu a k osmé hodině dorazili za Strečnem k Váhu na místo našeho noclehu. Ráno 6. 8. 1958 (mé 16. narozeniny) se po snídani vydáváme ještě kousek podél Váhu a v Kralovanech jsme odbočili podél Oravy k Oravskému Podzámku. Po ná-



vštěvě hradu a obědu v hotelu jsme pokračovali přes Dolný a Horný Kubín směrem k Ružomberku. Byla to těžká, prašná silnice, zvedající se do výšky 1600 m, což nás dost unavovalo. Na vrcholek jsme přijeli úplně vyčerpaní. Obtížná byla i cesta dolů, značena značkami strmosti. Po prohlídce a nákupu v Ružomberku jsme těžce sháněli místo k táboření. Poněkud mokré místo nám nedělalo starosti tak jako množství komárů, kteří bodali jak u nás. Probouzeli jsme se za krásného jasného rána, cíl byl nedaleko. V Liptovském Mikuláši snídáme a přes Liptovský Hrádok dojíždíme do Štrby. Tam jsme v úschovně nechali kola a jen se zavazadly vystoupili na Štrbské pleso. Tam se však nesmělo tábořit, proto jsme sestoupili o něco níže, kde jsme postavili stan. V noci se rozpoutala velká bouře a my jsme rychle kopali odtokové járy. Ráno nás uvítalo studenou sprchou. Pršelo, Tonda Hakala se nachladil, zůstal ve stanu a na Štrbské pleso jsme šli jen my tři. Večer jsme ulehli a přemýšleli, jestli nejsou naše původní plány, procestovat příčně Tatry, zmařeny. Ráno 9. 8.

bylo poměrně chladné, ale krásné a Tonda pokračoval s námi. Po snídani jsme vyšlápli přes Štrbské a Popradské pleso s cílem vystoupat na Rysy (2501 n. m). Poznali jsme krásnou krajinu. Nedělali jsme moc zastávek, proto jsme byli dost unaveni. Cíle jsme však dosáhli, a dokonce přeshlápli hraniční čáru s Polskem. Vrcholek Rysů navštívil v r. 1918 také Lenin, má zde upomínkový kámen. Jistě se mu zde líbilo. Po asi hodinovém vydýchání následovala cesta dolů. To už šlo lehce. Po krátké přesnídávce v chatě „Pod Rysy“ jsme se přes obě plesa dostali zpět do Štrby, kde jsme se na pastvině pod jedlí utábořili. Následující ráno nás probudil cinkot zvonků krav, které obklopile náš stan. Marně odháníme statné černé býky jako na Divokém západě. Moc to nepomohlo, ale alespoň stačíme zabalit své věci. Když přišel zootechnik, nadal nám a sám odvedl krávy na druhou stranu. Ze Štrby jsme pak odjeli vlakem do Tatranské Lomnice. Tam jsme se potkali s Milanem Tučkem, který tam byl na prázdninách u rodičů, kteří pracovali na hotelu ve Smokovci. Pozval nás na večerní představení „Vynález zkázy“ a představil nás svým rodičům, kteří nám podali večeri zcela zdarma. V pondělí 11. 8. jsme naplánovali výstup na Lomnický štít. Lanovka byla pro nás drahá, tak jsme se vydali pěšky ke Skalnatému plesu. Cesta byla obtížná, ale zvládli jsme to. Téměř neschůdnou cestou jsme vystoupali na Lomnické sedlo. Nechtěli jsme zde ale zůstat



Zleva na fotografii Vlada Ciprys, Tonda Svačina a Tonda Hakala pod Oravským hradem

a vydali se směrem ke štítu. Byli jsme už značně vysoko, obávali jsme se opožděného příchodu, a tak jsme výstup nedokončili. Chtěli jsme se vrátit zdraví, abychom další ráno mohli vyrazit k domovu. Ze Štrby jsme vyrazili k Liptovskému Hrádku a odbočili přes Nízke Tatry. Stoupání na Čertovici za krásného počasí a pěkné silnice bylo v pohodě. Při sjezdu dolů začalo pršet, silnice dál byla kamenitá. Potkal mě defekt a duše na zadním kole byla rozcupovaná, lepit se už nedala. Musel jsem dál pěšky, kamarádi mě někde dole čekali, ale už jsme se nenašli. Oni spali za Piesokem, ale já musel kvůli nákupu duše do Brezna. Tam jsem dostal nocleh u místního rychtáře. Ráno jsem zprovoznil kolo a vyrazil přes B. Bystrici a Zvolen až ke Zlatým Moravcům, kde jsem přenocoval v nějaké stodole či seníku. Probudil jsem se do teplého rána a vyrazil přes Nitru, Sereď, Senec a projel Bratislavu. Už jsem si netroufl dorazit to domů. Odbočil jsem do Děvínské Nové Vsi na nádraží, kde jsem zažil poslední negativní příhodu se šťastným koncem. Vesnice byla v hraničním



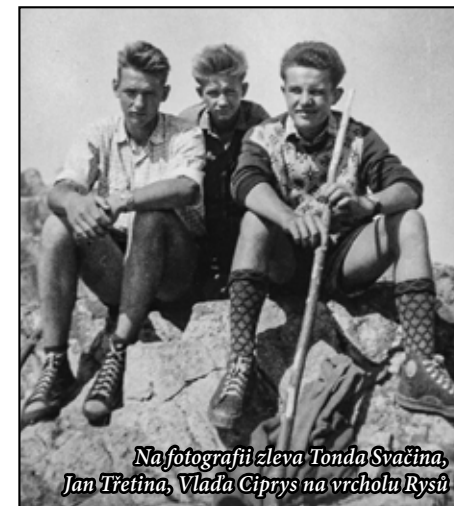
Na fotografii zleva Jara Třetina, Vlada Cioprys výstup na Lomnický štít

pásmu. Na nádraží si mě všimla hlídka PS. Byli to zřejmě nějaký východňáři, nebyla s nimi kloudná řeč, pořád jen „pojďme na velitelstvo“. Naštěstí se tam objevil nějaký důstojník, ptal se, co se děje. Když zjistil, že jsem z Lanžhota, ptal se mě, zda znám učitele Třetinu z břeclavské průmyslovky,

Otevřený dopis

Milí přátelé, dnes bych se s vámi podělil o zážitek z předávání Ceny Ď, kterou jsem získal a osobně převzal v Praze na podiu Nové scény Národního divadla. Samotná budova vzbuzující respekt a atmosféra zaplněného hlediště byla naprosto úžasná, ale i plná napětí. Nikdo z nás nominovaných na celostátní ceny totiž ani v nejmenším netušil, že právě na něj ukáže osud a bude mít tu čest získat trofej z mistrovské dílny firmy Artcrystal Bohemia Jana Machálka.

Nejprve mi dovolu, abych se vrátil na samotný začátek. Cena „Ď“ (Děkuji) se



Na fotografii zleva Tonda Svačina, Jan Třetina, Vlada Cioprys na vrcholu Rysů

kde on před lety studoval. Tím to bylo vyřešeno. Pomohl mi do vlaku a já už jsem se těšil na hukot vlaku projíždějícím po moravském mostě. K deváté hodině jsem se šťastně ukázal rodičům. Tři zbývající cestovatelé ještě trávili noc u Záhorské Bystrice a vrátili se dopoledne domů.

uděluje od roku 2001 a je určena všem mecenášům a dobrodincům v oblasti kultury, charity, vědy, vzdělávání a morálních hodnot v ČR. Jejím zakladatelem je Richard Langer.

Moje cesta začala nominací akademického malíře Pavla Vavryse. Tady vám s dovolením nabízím její přepis.

Nominuji pana Frantu Uhra na cenu Ď, neboť jsem si jistý, že jeho osobní přínos pro osvětu a udržování folklórních tradic na jižní Moravě je výjimečný. Úmyslně opomenu to, že je skvělý zpěvák, bavič, moderátor a naopak zdůrazním, že je



le mě nahlas prohlásila: „Ale on už cenu má.“ V tu chvíli to nikoho ze zúčastněných nezajímalo a já musel ten večer už podruhé na podium. Poděkoval jsem, přidal jsem ještě jeden vtípek na účet mé slovenské choti a po zbytek ceremonie překvapením ani nedýchal. A pak už přišla samotná nominace na cenu celostátní a já se vydal po naší úžasné

ohromný člověk s velkým srdcem, ctící tradice domoviny, vlasti, rodiny a odkazů našich předků. Na webu pana Uhra si může každý počíst o jeho činnostech, ale jedno tam schází, a to poděkování: „Vážím si Vás a děkuji Vám za vše. Co nejen pro jižní Moravu děláte!“ akad. malíř Pavel Vavrys, rodák z Mikulčic, působící většinu života v Praze.

Musím se přiznat, že po zveřejnění tohoto nominačního článku jsem nebyl téměř schopen slova, ale zároveň jsem se těšil na dny příští. Pozvání do Lipnice nad Sázavou, kde se v restauraci U České koruny uskutečnilo jedno z mnoha krajských kol, bylo příjemným výletem do míst, kde trávil spisovatel Jaroslav Hašek poslední dva roky života a kde taktéž napsal stěžejní část svého Švejka. Genius loci byl úžasný a pravnučka samotného spisovatele rozdávala úsměvy na všechny strany. Také já jsem se usmíval, když mi byla udělena místní Cena Ď za osvětu kulturních tradic. Ničeho dalšího neočekávaje jsem popíjel dobrou kávu a tleskal ostatním oceněným. Když přišlo na udílení krajských cen, vůbec jsem nedoufal v můj úspěch, jelikož už jsem jednu cenu přece měl. Dokonce, když zaznělo moje jméno, manželka sedící ved-

D1 do hlavního města. Netušil jsem, že to doposud největší zadostiučinění mé téměř čtyřicetileté umělecké činnosti na mne čekalo v útrobách národem milovaného divadla. Díky vám a členům kolegia jsem získal celostátní Cenu Ď v kategorii „Kultura“. Ale to už přece víte. Bylo mi radostí se s vámi o tento hluboký zážitek podělit.

S úctou Franta Uher



Zimní radovánky

Jara Holobrádek

Na úvod, než začnu psát svůj první článek o zimním období, tak něco o mně, abych se představil těm, co mňa ještě neznáte. Narodil sem sa 28. února 1954 v Kútě (u rybníka Kout) u našich stařečků Rampáčků, kde sme s mojou mamkou Růženou a Jarou Holobrádkových bývali do mých deseti roků.

Do našeho nádherného lanžhotského zpravodaje dopisoval Jožulka Uher (skladatel našich podlužáckých písniček), ke kterému sem velice rád chodíval na návštěvu na penzion v Lanžhotě (momentálně žije v domově důchodců ve Valticích). Proto také já jsem se rozhodl psát články do zpravodaje. Tolik na úvod a teď o zimních radovánkách (draní peří, sáňkování a bruslení), ale hlavně o zabíjačkách.



O DRANÍ PEŘÍ

Chodily k nám stařenky, tetičky, ale i mladá děvčata drát peří. Samozřejmě když jsem za nimi došel a otevřel dveře, tak mně nadaly, protože peří létalo, kde sa dalo na všechny strany. Chodili jsme také sáňkovat na kopec naproti hospody U Bartošů, ale hlavně bruslit a hrát hokej na zamrzlý rybník Kout. Hokej se hrával s kusem dřeva místo hokejky a třeba jen v botách nebo se bruslilo na tzv. kačenkách.

O ZABÍJAČKÁCH

Jako první však, to někteří znáte, sa muselo to prasa pořádně vykrmit, proto jsem



chodíval se stařečkem Rampáčkem do lesa na kopřivu. Také k Uhrom (Šlízkom) naproti šrotovat obilé a v naší zahradě sme pěstovali řepu. Potom před Vánoce a po Novém roku nastal ten očekávaný čas, když to prasa šlo řezníkovi pod nůž. Řezníci byli vyučení, ale i samouci. U nás, jak si pamatuju, zabíjal v Kútě Ondra Petrla. Jelikož nemám fotografie z mých dětských let, tak přikládám fotografie ze zabíjačky, kde sa zabíjalo u dědy Martina Uhra (Brucha), kterého jste dobře znali. Byl kovář, co plátoval máju a býval u Podlužanu. Zabíjali tam u něho pan Jeřábek, Jírava, bývalý starosta Tomáš Polach, bývalý školník Franta Škápík aj Rakušáci z Drösingu (8 km od Cahnova a Hohenau). Na fotografii je mladý učeň Mirek Hakala a po něm k nám chodíval ještě poslední Pavel Mráz. Jak zabíjačka probíhala, snad všeci víte, o tem vám psát nebudu, ale napíšu,

co sme dělali po tu dobu my starší u dědy Martina jako děcka u střechů. To jsme roznášeli po rodině, susedoch a známých maso ze zabíjačky. V konvičce obarovú polévku a v kabely jitrnice, jelita a tlačenkú. Za tuto roznášku jsme dostávali čokoládu, bombuse (bonbóny) a nekde občas i nejakú tu korunu. Zabíjačky bývaly veselé, jedli jsme, pili a zpívali. Oblíbenou specialitou byl mozeček s vajcama na chlebě, ovar a škvarky. Samozřejmě nemohly chybět ani koláče, koláčky a buchty (makové, kakaové, tvarohové, povidlové). Pilo sa k nim svažené víno, melta, kafe, čaj nebo medovina. Prostě zimní zabíjačky trvaly celý den a pracovala na nich celá rodina.

To jsou mé vzpomínky na tohle krásné zimní období. Estli sem na něco zapomněl, tak mi to prosím odpuste. Dodržujeme tyto tradice pro další naše pokolení, co dojde po nás.



Začátky fotbalu 1922-1931

Martin Daneš

Fotbal má v českých zemích dlouhou tradici, první kluby kopané se na našem území začaly zakládat už v 90. letech 19. století. Lanžhotští tak měli odkud se inspirovat a na co navazovat. Začátky neorganizované kopané v Lanžhotě sahají ještě do doby před 1. světovou válkou, kdy hodně mladých lidí jezdilo za prací vlakem z Břeclavi do Vídně, kde poznali tento relativně mladý sport. Dalšími adepty fotbalu byli mladí chlapci, kteří se s kopanou seznámili v hodinách tělesné výchovy na první české měšťanské škole založené v Břeclavi po roce 1910.

Bohužel, v roce 1914 ale začala první světová válka a snahy o organizaci kopané v Lanžhotě si musely počkat na klidnější dobu. Když nastal mír, ožil společenský i sportovní život v obci a „Pastvisko“, kde se od roku 1919 občas sešli chlapci, aby si zahráli mezi sebou jen tak na dvě branky, nebylo výjimkou.

Tím klíčovým obdobím pro lanžhotskou kopanou byl počátek roku 1922, kdy se někteří z místních návštěvníků hostince „U Ondryšků“ (postupně pak U Kocandů, Kostelků, Šimečků, Piků, U Škápíků - dnes stojí hned vedle hostinec U Zámečku)

rozhodli, že založí v Lanžhotě vedle kuželkářského klubu i první fotbalový klub. Byli to jmenovitě Javorský Antonín, bratři Strašidlové, Kocanda František, Friess Jan, Kuden, Ofner, Chupík Karel, Gross Artur, Říha Ondřej a Hlavatý František. Získali pro svůj nápad některé starší a zkušenější Lanžhotčany a bylo jasno.

Základ prvního lanžhotského mužstva tvořili chlapci, kteří hrávali kopanou ještě před válkou. Byl to Javorský za AFK Pardubice, bratři Strašidlové za rakouský Florisdorfer AC, případně WAC Vídeň a Pavelka dokonce za jugoslávský Split. Tito hráči byli doplněni dalšími mladými chlapci jako Baumgartner, Kuden, Šesták Josef, Hlavenka Štěpán, Gross Artur, bratři Muchové, Tuček Josef, brankář Hrdlička Robert a další.

První oficiální zápas týmu, pojmenovaného jako S.K. Lanžhot, byl sehrán v dubnu 1922 proti Šaštinu ze sousedního Slovenska. Jen z ústního podání se ví, že skončil vítězstvím Lanžhota 3:1 a hrálo se na hřišti u Vagonky, které již dnes neexistuje a je zastavěno rodinnými domky, ale je poblíž dnešního Pastviska. Pod tehdejšími pojmy hřiště si ovšem představte pouze symbolicky „nalajnované“ hřiště se dvěma brankami, které tvořily tři otesané trámy jen přibližných měr. Na řady a pravidla se tehdy moc nehlédlo.

V prvním roce existence klubu se hrálo vesměs ve vlastním oblečení, co si kdo přinesl z domu. Skutečné kopačky měl jen Javorský, ostatní hráli ve střevících, Josef Šesták dokonce v „holénkových“ vysokých botách. Trenýrky si zakoupil každý



Stojící zleva: Štěpán Hlavenka, Karel Doležal, Norbert Mucha, Josef Tuček, Josef Mucha, Josef Strašidlo, Josef Neugebauer, Antonín Javorský; sedící: Adolf Ofner, Jan Friess, Antonín Majer, František Kocanda, Ondřej Říha, Karel Chupík, František Hlavatý; ležící: Artur Gross, Karel Neugebauer, Procházka

sám a od prvních zápasů se staly trvalou součástí mužského dresu. Dříve se nosily jen dlouhé spodky, žádné dresy nebyly, hrávalo se v bílých košilích různých tvarů, včetně krojové „šňůrkové košele“. Už zde ovšem můžeme hledat základ tradiční bílé lanžhotské barvy, která klubové dresy doprovází až do dnešních dnů.

Ještě se zastavme u toho oblečení. Hráči se tehdy oblékali ve zmiňovaném hostinci „U Ondryšků“, odkud odcházeli přes celou obec na 1,5 km vzdálené hřiště, které se ustálilo na místě dnešního Pastvicka, na západním konci obce. V té době budili fotbalisté v trenkách nebo spodním prádle hlavně u starších lidí pohoršení a nelze se proto divit žádosti místního faráře, aby se na hřiště v neděli chodilo, až když jsou věřící v kostele.

Návštěvy na nedělních nepravidelných přátelských zápasech byly v prvním roce malé – chodilo se podívat kolem 50 osob. Vstupné bylo samozřejmě dobrovolné a vybíralo se jen do klobouku, s kterým obcházel diváky někdo z nehrajících fotbalistů. Jak jsem zmínil, nehrálo se každou neděli. Zápasy si sjednávali hráči sami a nejčastějšími soupeři z nedaleké Břeclavi, kde bylo týmů přece jen víc. Mimo zmiňovaného Šaštína byl Moravský Svätý Ján, Malacky, Hodonín, německý Turnverein Břeclav, židovský klub Makabi Podivín nebo Ranšpurk (Rabensburg) ze sousedního Rakouska. Se soupeřem se hrálo i několikrát do roka, protože výběr protivníků byl velmi omezený. Nesmělo se totiž hrát s mužstvy, která již byla registrovaná v některé ze soutěží.

V těchto průkopnických dobách lanžhotské kopané nebyla pořízena žádná fotografie. Na následujícím obrázku je

sice nápis „Zakladatelé SK Lanžhot 1922“, fotka však pochází až z roku 1925, kdy mužstvo fotografoval břeclavský fotograf Hejlík. Nicméně pro představu věkové struktury, použití štulpen nebo stejných dresů, je to fotografie více než vypovídající.

Výsledky dalších utkání z roku 1922 nejsou známy, nezachoval se o nich žádný písemný materiál, i když je jasné, že během celého roku vyvíjelo založené mužstvo čilou činnost. První záznamy o výsledcích pochází z roku 1923 a podle nich se hrálo s následujícími soupeři: Tvrdonice 4:0, M. N. Ves 2:1, Rabensburg 14:0 a 3:0, Studentská XI Břeclav 4:3, Turnverein Břeclav 2:1. Mimo tato utkání se hrálo ještě s Rapidem Břeclav, Rafinerkou Břeclav, rezervou SK Břeclav, Čechii a Slávií Hodonín, Holíčem, Sv. Jánem, Šaštínem nebo Malackami. Výsledky těchto zápasů jsou bohužel nečitelné, protože kniha při přechodu fronty v roce 1945 ohořela.

Klub měl v prvních letech samozřejmě jen jedno mužstvo. Přátelské zápasy však byly nejlepší propagací mezi mladými lanžhotskými kluky, kteří si pro zábavu a vzájemné soupeření zakládali uliční mužstva. Tak byla „jedenáctka“ Tonka Říhy, Súhradská, Trubačova a další. Tato mužstva ještě dost dlouhou dobu nahrazovala dnešní dorost, soupeřila v různých více či méně oficiálních turnajích, a hlavně byla v dalších letech zásobárnou hráčů lanžhotského fotbalu.

Už rok po založení S.K. Lanžhot přistoupilo do klubu dalších 14 členů, a proto dne 19. 7. 1923 byla schůze, na které byl zvolen oficiálně první výbor klubu: předseda – František Kocanda, jednatel – Artur Gross, pokladník – Hlavatý František, ka-

pitán – Strašidlo Josef, členové – Javorský, Kovář, Feiler Fr., Hlavenka Štěpán a Tuček Antonín. První předseda z r. 1922 se zná jen z ústního podání, měl jím být pekař Jan Friess.

Klub však potřeboval hlavně peníze. Proto na schůzi 24. 9. 1923 darovali členové do pokladny klubu 120 Kčs a dohodli se, že budou pořádat i kulturní akce (taneční zábavy, plesy, divadla, kabarety), aby z jejich vstupného získali prostředky na nákup nejnútnejšího fotbalového vybavení. A od řečí nebylo daleko k činům. První zábava byla již 14. října, další na Silvestra a první ples klubu v jeho historii se konal 5. ledna 1924.

I přes velmi skromné podmínky (klub v roce 1924 vlastnil dle záznamů 1 cestovní koš, 5 míčů, z toho 3 špatné, 10 červených dresů, 11 modrých trenýrek, 7 párů bot, 11 párů punčoch-štulpen, 1 pumpičku, 1 knížku pravidel, 2 branky a razítko) se v dalším roce rozšířila členská základna a klub se stává rovnocenným partnerem ostatním tělocvičným spolkům v obci. Tato situace už si vyžádala registraci na úřadech. Stalo se tak dne 20. 2. 1924, kdy zemská politická správa v Brně klub kopané pod názvem Sportovní klub (S.K.) Lanžhot povolila a dne 24. 3. 1924 byla konána první valná hromada. Ze zápisů je znám také finanční stav. Klub měl 633 Kčs a po zakoupení scházejícího vybavení zůstal dluh 236 Kčs, který byl krytý půjčkou od členů klubu.

V roce 1924 dochází k posilování týmu některými hráči z blízkého okolí, hlavně z Břeclavi, kde zanikl německý klub Turnverein. K nejznámějším patří bratři Karel a Josef Neugebauerovi, Trubiroha, Röt, Bohm, Silberhorn, bratři Zelinkové a vo-

ják Procházka. Tato invaze „cizinců“ měla vliv na založení lanžhotské Rudé hvězdy (RH). Domácí mladí fotbalisté totiž rázem neměli v SK uplatnění, a proto založili při Federaci dělnických tělocvičných jednot (FDTJ) konkurenční klub. Organizátorem tohoto mužstva byl Štěpán Zonyga a hrávali: František Bartoš, Štěpán Uher, Josef Pyskatý, Jan Petrla, Ludvík Trubač, Josef Hakala, Jožka Brantalík, Antonín Žaloudek, Jan Darmovzal, Vašek Ciprys, Pavel Červenka, Štěpán Rampáček, Jan Brantalík a další.

RH hrávala nepravidelně s Rudými hvězdami z okolních obcí. Měla solidní výkonnost, mužstvo SK Lanžhot posílené všemi přespolními hráči v roce 1926 dokonce porazila 3:0. Největším úspěchem RH Lanžhot bylo vítězství v břeclavském okrsku Rudých hvězd. Škoda, že FDTJ tehdy neměla dostatek financí, aby mužstvo vyslala do dalších bojů, do kterých zasáhla druhá RH Břeclav a dostala se až do finále v Praze, i když byla předtím Lanžhotem v soutěži poražena.

Vedení SK Lanžhot Rudou hvězdu pochopitelně v lásce nemělo, protože se stala nebezpečným konkurentem, a navíc přetahovala do svého středu některé hráče SK. Tento konkurenční boj měl ale naštěstí jen čtyřleté trvání. Vedení lanžhotské FDTJ totiž fotbalistům příliš neprálo, neuvolnilo peníze na nákup nových sportovních potřeb, a to byl hlavní důvod k odchodu většiny hráčů zpět do SK Lanžhot. RH hrávala čím dál nepravidelněji a v roce 1928 zcela ukončila svoji činnost.

Nicméně i tato ne zcela pozitivní epizoda otevřela funkcionářům SK oči. Brzy si uvědomili, že posilování přespolními hráči pomůže jen k momentálnímu zlepšení



Vzácným dokumentem je tato fotografie všech členů klubu, která pochází z r. 1925, jména se nedochovala.

výkonnosti, není však řešením pro rozvoj kopané do budoucna. Po zmíněné porážce od Rudé hvězdy omezuje se stav „cizinců“ v Lanžhotě a tento zdravý směr je potvrzen i ze zápisu schůze v roce 1928, podle kterého nesmí hrát za první mužstvo mimo Jar. Lédla žádný jiný cizí hráč.

V letech 1924-1928 SK Lanžhot ještě stále nebyl členem tehdejší západomoravské župy a po celé tyto roky nehrával soutěžní utkání. Písemné záznamy o přátelských utkáních jsou jen z roku 1924, kdy mužstvo sehrálo 19 utkání, z toho uhrálo 11 výher, 5 porážek a 3 remízy. Soupeři byli Čechie, Slavia a DSK Hodonín, Holíč, Rabensburg, Malacky, Slavoj Mor. Nová Ves, Sv. Ján, Podivín, Šaštín a Skalica. První mužstvo v té době hrávalo v modrobílých nebo červenobílých dresech. V těch tradičních čistě bílých se začalo hrát až

začátkem 30. let, klubu je daroval jeden z brněnských přátel.

Jak je z fotky zřejmé, klub měl již kádr hráčů pro dvě mužstva a sedící chlapci, věkově nejmladší, tvořili něco jako „junioru“. Tehdejší dorost ale ještě nebyl nijak organizován, přátelsky hrávalo jen druhé mužstvo známé svým názvem „zájezdovka“ neboli jakýsi B-tým. Návštěvy na zápasech se nicméně zlepšovaly, na zápasy už chodilo více než 200 lidí, i když někteří stále bez placení, protože hřiště ještě stále nebylo oplocené. Mezi diváky se začaly objevovat i ženy, i když jejich zájem nebyl samozřejmě jen čistě sportovní.

Fotbalisté samozřejmě neměli v obci jen fanoušky, ale také zaryté odpůrce. Jednak jejich dresy, trenýrky apod. pohoršovaly holými koleny místní staromilce, ani mladší ale nebyli fotbalu vždy nakloně-

ni a považovali ho za surové okopávání nohou jedněch i druhých. Nedívali se na něj jako na sport a z vyprávění víme, že vyhrožovali, že na hřiště navezou rozbité sklo, aby si hráči pořežali nohy (hrávalo se často bosky) nebo tvrdili, že by se raději dívali celé odpoledne do záchodu než na fotbalový zápas. No, proti gustu...

Diváci začali jezdit také „přes pole“ k venkovním zápasům, a to hlavně na kole. Ti, kteří kola neměli, se vezli „na štangli“. Bicykly obecně patřily k tradiční výbavě fotbalistů a fanoušků té doby, k blízkým zápasům jezdila obě mužstva na kolech (Mikulčice, Břeclav, Moravská Nová Ves, Poštorná), k těm vzdáleným pak vlakem a několikrát se stalo, že byl dobrý i vůz „žebříňák“ tažený koňmi. Byly zdokumentovány i případy delších cyklistických výjezdů, například do Bratislavy.

Aktéry byli Ant. Konrád, Ant. Šesták, Ant. Zapletal a další fanoušci kopané.

Zpestřením sportovního dění byly kromě přátelských zápasů i sportovní dny, jejichž počátky sahají do tohoto období. Šlo se tehdy ve sportovním oblečení z hostince „U Kocandů“ až na fotbalové hřiště na Pastvisku za zvuků dechovky, kde se mimo kopané závodilo i v některých disciplínách lehké atletiky. Večer pak byla táneční zábava pořádaná klubem.

Podářilo se také zlepšit materiální zabezpečení klubu, vydatnou pomocí byl dar od lanžhotských krajanů z Ameriky ve výši 1236 Kčs, který zprostředkoval člen výboru Ondra Říha. Na tehdejší poměry to byla velmi slušná částka. Pro srovnání, kvalitní kožené polobotky stály v té době 100 Kč, košile asi 25 Kč.



Zleva: Konrád Antonín, Petrla Jan, Hakala Josef, Trubač Ludvík, Žaloudek Antonín, Pyskatý Jakub, brankář Paulík Eda, Brantalík Antonín, Uher Josef, Rampáček Štěpán, Hnátovič Josef, Trubač Antonín, Kocanda František. ležící: Artur Gross, Karel Neugebauer, Procházka

Fotografie je sice z roku 1930, ale většina hráčů hrála koncem období 1924 až 1928. Dále hrávali: ze začátku Kadlčík Emil, Šesták Martin, Tuček Josef a František, Uher Štěpán, Bartoš František a Ferdinand, Ciprys Jan, Kostka Josef, Šullík Jan, Hrubý Jan a další.

O vstup do soutěží se Lanžhotští snažili už v roce 1926, bohužel neúspěšně. V roce 1927 byl SK Lanžhot poprvé přijat za člena Západomoravské župy, ovšem na roční zkoušku. Když klub obstál, začátkem roku 1929 byl přijat SK Lanžhot do Západomoravské župy jako regulérní člen a zúčastňuje se konečně jako registrovaný oddíl soutěží. Mezníkem byl 14. duben 1929,

kdy SK Lanžhot vyjel k prvnímu mistráku na trávník Čechie Hodonín, samozřejmě v nejnižší III. třídě. Nutno dodat, že kádr se od založení proměnil a průkopnický rok 1922 pamatoval pouze jediný hráč.

Hned první sezóna (hrálo se tehdy systémem jaro-podzim) byla hodna nováčka. Odehrálo se 20 zápasů, z toho zažili fotbalisté ale jen 3 výhry a připsali si 17 porážek při skóre 28:64. Situace se však zlepšila a již v r. 1931 vyhrál SK Lanžhot nejnižší III. třídu. Bohužel nepostoupil, když v kvalifikaci o postup do II. třídy utrpěl porážku od DSK Znojmo. Postup do II. třídy však na sebe nedal dlouho čekat.



30. léta. Stojící: Jan Horák (funkcionář) Vojtěch Černý, Pavel Beneš, Josef Mikulič, Josef Uher, Josef Hnátovič, Martin Ciprys, František Kocanda (předseda); v pokleku: Leopold Říha, Josef Tuček, Josef Darmovzal; ležící: František Bartoš, Ludvík Holobrádek, Jan Ožvold

Více o historii fotbalu najdete v knize 100 let fotbalu, která byla vydána ku příležitosti tohoto výročí. Zakoupíte ji v Městské knihovně Lanžhot, prodejně Průmyslové zboží Jaroslav Tuček nebo můžete objednat na klubovém e-mailu: fotbal.lanzhot@seznam.cz. Cena knihy je 390 Kč.

Lanžhotské ulice

Originální rukopis PhDr. Josefa Folprechta, majetek Dr. R. Gostofa, opsal Vítěk Pyskatý v Lanžhotě v roce 1961, z domácí knihovny Josefa Jožulky Uhra, věnováno do archivu města Lanžhot.

Pár slov o autorovi

Na našem Podluží dobře známý národopisný pracovník Dr. Josef Folprecht, ministerský rada v. v., se narodil 6. dubna 1879 v Lanžhotě jako syn zasloužilého nadučitele Eduarda Folprechta. Studoval na gymnáziu v Uherském Hradišti, filozofii studoval nejdříve na univerzitě pražské, pak na Sorbonne v Paříži. Po ukončení studií se stal profesorem na gymnáziu v Plzni, později v Praze ve Vršovicích. Více o autorovi najdete ve zpravodaji 1/2019 na str. 37.

Josef Folprecht zůstává věrný své rodné obci Lanžhot, a proto v knize Lanžhot zachytil celý život lanžhotských obyvatel, jejich zvyky, obyčeje, práci, písně od kolébky až ke hrobu. Úryvky z této knihy budou postupně uveřejňovány ve zpravodaji.

Ulice (odehrává se na počátku 20. století)

Opozdlé spáče budíval „kravňák“, který od jara do podzimu ještě před zvoněním do kostela svým typickým hlasem trubky vybízel hospodyně, aby vyháněly dobytek z domu na pastvu. Statek se potom pomalu ubíral na pastvisko, zanechávaje za sebou sousty prachu a úprk koní činil mnohdy chodcům cestu i nebezpečnou. Dlouho nemohla se pochopiti neohospodárnost pasení dobytka na veřejném pastvisku.

Hned po kostele scházely se děti před školou a čekaly i přes hodinu, neboť mnohé matky časně odcházely do práce. Jakmile děti byly ve škole, zavládl na ulici klid, klid až podivný na městečko hustě obydlené.



Josef Folprecht
pořízeno někdy před rokem 1936

Ulice byly poměrně pravidelné. Kostel je středem městečka a od něho se táhla ke škole hlavní ulice a ostatní se křížily na další světové strany v pravých úhlech. Ulice přilehlé byly v té době už pěkně vystavěné s domy čistými, všechny se zahrádkami, pěkně upravenými a všechny s lavičkami před žebračkami. Život v domech prožíval se takřka výhradně v místnostech hledících do dvora a k domácímu zvířectvu. Proto vněšek domu zachovával naprostý klid, čímž i ulice sama.

Den neměl vlastně dvou dílů, poněvadž se často na poledne nevařovalo, aspoň pro lidi, připravovalo se pouze pro zvířata, pokud nebyla vyháněna na pastvu. Ženy byly zaměstnány většinou pracemi domácími,

muži na polích. Soustava pracovní byla rozpočtena na práci beze spěchu na celý den. Velmi pečlivě, podle staletých zvyklostí a nebylo od ní upuštěno. Klid ulice byl vyrušen přícházením a odchodem dětí ze školy. Děti hrály si za humny, nebo na pastvisku. Déšť býval pohromou pro ženy. Když byly obuty, úzkostlivě zouvaly na ulicích boty a nesly je při těle, aby se neumáčely a neumazaly. Vzbuzovalo až smích, jak se ženy kapek bály. Ihned si zvedly svrchní sukně a házely si je zezadu přes hlavy, aby chránily šátek na hlavě a takto zároveň líc svých svrchních sukní a běžely úprkem.

Nedotčení deštěm zůstávali muži ve svých „třaslavicích“ (konopných gatích), přes něž mívali téměř v každé době věčné kožuchy (do svatého ducha, drž sa kožucha a po svatém duchu, chod' zas v kožuchu). Často se chlapi brodili v dešti a blátě, ale v kožuchu.

A den plynul bez jakéhokoliv rozdělení, jen polední zvon protínal tento klidný tok dne. A den nespěchal, jako nedovedli spěchat tito lanžhotští klidní, ale vytrvalí pracovníci. Všecko mělo svůj čas, to a to se

dělalo „kdy byu na to čas“. A ten čas byl určen už před mnoha lety a postup let na tom „čas“ velmi málo změnil. Jejich „čas“ byl pánem i zákonodárcem.

Zahrada u školy s besídkou na rohu u kříže (pozn. redakce: stará škola) byla na nejživější ulici. Její stromy, květiny, trávníky

byly částí té prašné nebo blátivé, ale vždycky příjemné a osobité ulice. Malebné doškové střechy upřené hleděly na tuto zahradu s morušemi, třešněmi, jabloněmi a hrušněmi, tulipány, fialkami, kosatci, liliemi, vinnou révou, hlavně nádhernými tureckými a perskými chebzy (bezy). Tisíce drobného hmyzu a včel přilétaly z ulice sem, tuční čmeláci bzučeli, červenožlutí sršňové protínali ostrým letem klidný vzduch.

Nejrušnější bývalo dopoledne u mlýna. Tam se trousily hospodyně s putnami na zádech plnými mokrého prádla, pístem a nízkou stoličkou, na které pístem plácaly prádlo. Celé okolí bylo plno této dosti problematické, ale stále se udržující práce. Ovšem, byla to příležitost práti prádlo své, mnohdy také cizí, neboť výmluvnost i při hlučném plácání se přece úplně nezastavovala. Občas porušil se klid ulice dvěma, třemi ženami, nebo dívkami, které pěkně a čistě ustrojeny s hráběmi nebo motykami kráčely do práce na pole i louky. Malé děti si hrály za humny buď bez dozoru, nebo v přítomnosti stařenek pasoucích zároveň husy a pozorující



Rodný dům Bešových, ulice Dolní,
r. 1924, archiv Miroslav Beneš

jících budoucí stavebníky malých chaloupek, kteří si zde za humny zcela primitivním způsobem vyráběli a sušili „vepřovice“ (cihly z nepálené hlíny).

Klid ulice býval za sálavého letního slunce přerušován velmi příjemným občas pískáním, hodně hbitým, ohlašoval se „handrlák“, jenž vyměňoval za hadry rozličné maličkosti potřebné pro domácnost. Kromě handrláků chodili i slaměnkáři (pozn. redakce: výrobce ošatek, košíků a předmětů ze slámy), šlajféři (brusiči), kmínaři, škrošňáři, nožaři, vařákáři, plátňáři, papučáři, sklenkaři, sklenáři i drátkaři – všecko lid pokorný, pasivní, věřící ve výdělek, jako v kousek stravy a almužny. Všichni každý svým způsobem prozpěvovali a protahovali ulicemi nabídky svých služeb a předmětů. Někdy se těžkým krokem dostavily Bzenečanky, namáhavě se prodírající dveřmi nebo i dvířky u vrat svými škruškami s obrovským nákladem



bzenecké zeleniny. Anebo přišli „gráni“ (bratkové – Bosňáci) z jihu se svými úzkými a vysokými, těžkými skříněmi na popruzích s nízkými zásuvkami, vybalovali a ukazovaly jiskřícím se dětským zrakům své zázraky zboží, které úspěšně soutěžilo solidností s městskými obchodními věcmi.

A najednou proťalo vzduch volání vždy také stejné a známé: „Váp-váp-váááp-vááááápnoooooooo!“ To vápnař na voze ohlašoval hospodyním, které už se kupily u jeho vozu. Vápnař byl „mrcha“ na děcka, která se mu pletla u koně, byl hrubý, pobílel se kdysi se ševcem a měl černý nimbus surovce.

Vysokým hlasem postupuje náhle dopoledním klidem za zahradní besídkou kantiléna řičičáře: „Kupte řičiceeeee – spravit dajtééééé (pozn. redakce: řičice – síto). Hrdinský tenor se ozývá ulicí a pohledte na toho chlapa jako břízu, obvěšeného řešety a síty i materiálem spravovacím, sunoucího své široké vlněné boty po



Súhradská boží muka

horkém lanžhotském písku. A na to z druhého konce Lanžhota vpadá plným barytonem: „Kupte plátnoooo, konopnéééé, kůdelnéééé.“

A mezi to zaznívá nějaký ten otčenášek žebráků, kteří u dveří, jsou-li cizími, těžko něco dostávají, neboť lidé jsou na dvorech a humnech. A do dvora – mají tam zlých psů – je těžko – proto se ozývalo často i bouchnání na dveře z ulice s typickým: „Otevřete.“ Ale málokdy se to potkalo s úspěchem.

V sobotu se rozhlaholil Lanžhot smíšeným sborem vždy jaksi příjemně sladěným, třeba starými hlasy notovaným, žebráky. Byli to žebrační muži a ženy, staří a většinou už neduživí, chodili po Lanžhotě ve dvou třech skupinách a počínali u každého domu, u každé žebračky svoji modlitbu „Pochválen Pán Ježíš Kristus a pozdrav vás Pánbu nebeský, pomodlíme se za oboch umřelých rodičů“ – při čemž si sedali na lavičkách ve dvorku. Ještě než se pomodlili prvý otčenáš, už otevírala hospodyně nebo dcera. Nesla ve slaměnce mouku a vsypala ji do pytlíku

nejstaršímu žebráku, nebo dala mu peníz, na který se ostatní žebrační velmi pozorně dívali, zvláště bylo-li to u většího a přejnějšího sedláka. „Pánbu vám nebesky zapuat a Panbu vás pozdrav a daj vám šecko dobré a po smrti království nebeské. Zostávajíte tu s Pánembohem!“ Žebrační a žebračky obešli takto celé

městečko, a není divu, že se jim po několika obchůzkách odhalil celý jeho život, hlavně žebračkám, které čím déle byly v almužnej, tím byly jasnozřivější a vsouvaly se mimoděk do skupiny žen, které „vědá věc, jak chleba jest“. Hlavně svobodná děvčata, ještě více hezká, měla se před nimi na pozor. Že mají chlapce a kterého, jenž k nim chodí, to věděly tyto ohlédačky lanžhotské.

Almužna měla také své funkce při procesích, při procházení poutních průvodů do Šaštína, které vždycky na chvíli tvárnost ulice změnily. Ovšem jako všude byl jarmark přímo katastrofálním vytržením z obvyklého života: býval v těch dobách opravdu slavným a měl mnoho znaků čistě slováckých, hlavně u krojovaných prodavačů a kramářských písničkářů.

Ulice se ovšem vedle jarmarků rozjásala při muzikách, při zahrávání hodů, o nedělích, hodech, svatbách, o Vzkříšení a o Božím těle. Živelní divočina rozburácela lanžhotské ulice na „šlaháčku“, v pondělí velikonoční, kdy šohají pronásledovali děvčata



nejen žilemi, ale zvláště pruty ze sladkého dřeva. Tyto běhy šohajů tvořily divoký bas k sopránům malých hochů, kteří obcházeli svou „přízeň“ a mnohdy dostávali almužnu. Ve Svaté noci se ulice proměnila v obrovské měkké a vznešené varhany dětských i dospělých hlasů, zpívajících koledy podle vlastních úprav. Pěli vždycky zbožně a odevzdaně, takřka od domu k domu. Bezprostřední dojem krásy, jakých je v životě málo.

V létě osmé hodině večerní vracel se dobytek z pastvy. „Idú krávy“, upozorňovaly se děti navzájem, neboť bylo záhodno na tuto dobu se schovat do dvorků před domy, aby nepřišly k úrazu. Napřed kráčel „kravňák“, který sledoval, zda krávy se správně oddělují od celého stáda, aby se dostaly domů. Pomalu rostl tento zvláštní typický hluk, působený bučením krav do sebe vpadajících, když hospodyně ani na trkání do vrat nepřičázela otevřít.

Za kravami ve stádě byla mezera, v níž jako velitel vojenského oddílu vážně kráčel pastýř mladého dobytka s kocarem a hrkavicí. Kocar byl bič 2,5 až 3 m dlouhý spletený zpravidla z kožených proužků, zakončený štrápcem. Topůrko bylo kratičké asi 40 cm, takže musil pasák kocar několikrát roztočit, ale zato bičem zapráskal, že mu bylo čeho záviděti. Hrkavica: na topůrku připevněno několik železných kruhů, které silně zachrastily, když pastýř chtěl dobytek přivést do pořádku.

Další oddělení tvořili koně, opět vedeni pasákem s kocarem.

Byl to zvláštní ruch, který trval asi ½ hodiny, ruch prašný, velmi zajímavý a i pro starší lidi dosti nebezpečný. Stávalo se i často, že býk, ovšem s klackem přivázaným před předníma nohama pomalu se pohyboval ulicemi, naháněje hrůzy dětem i dospě-

lým. Ale nejnebezpečnější byly koně, kteří se proháněli městečkem tryskem i cvałem, rozvířující ještě více prach, supějící a děsíce děti. Zbylé splašené koně dlouho, už i za tmy proháněli se ulicemi. Jen návykem obyvatelstva na tato oblíbená zvířata, dá se vysvětliti, že mimo přeskocení dítěte, přecházejícího ulici, nestalo se žádné neštěstí.

A po těchto divokých scénách, chystaly se domy k spánku a k odpočinku pro ztřešší práci.

Z jara objevovaly se některého rána na prostranství u kostela „bakoňáři“ s velkými stády bakoňů (pozn. redakce: bakoň – bakoňský vepř, zvaný podle původu z bakoňského lesa v Uhrách). Kluci jako štafety ihned rozhlásili tuto událost po městečku a vzápětí sousedé i sousedky se sbíhali k bakoňářům, aby si odvedli dva i tři mladé bakoňe. Bakoňáři nebrali od lidí peněz. Zapsali si pouze kupující, počet kusů a smlouvenou cenu a se zbylým stádem brzy odcházeli. Platilo se až na podzim po žních a po řepách. Jestliže bakoň pošel do té doby, nebyl placen vůbec.

Pánem dne i noci a nezbytným oživovatelem lanžhotských ulic byl pan policajt Prajka, jinak starý Praja zvaný. Všechny vlastnosti venkovského policejního ramene, soustřeďovaly se v tomto vysokém štíhlém muži, s hrubě tesaným typickým slováckým obličejem, i mírná pořouchlost byla v jeho chytré tváři. Člověk, který si byl dobře vědom svých povinností denních i nočních, byl zároveň jediným policajtem i hlásným (ponocným) i hrobařem a konal vše správně. V písmě nebyl právě nejsilnější, ale jda kolem školy, při své pochůzce po úradech neopomenul nikdy vytáhnouti svůj zápisník, aby si do něho něco poznamenal. Jeho „zpěv“ - Chval každý duch Hospodina -

o deváté hodině večerní v zimě se rozléhal vysokým tenorem po lanžhotských ulicích v jeho vlastní pozměněné variantě. Vidět toho šedesátiletého člověka se skleničkou vína v ruce, cifrovat a zpívat píseň „U Dunaja stála“ byl opravdu požitek ze spojení jeho věčného lanžhotského šohajství s uklidňujícím průhledem do mladých let s přejícností každému všech radostí a mládí, ale po mládí netoužící. Byl to starý šohaj, ale s atavismem, přiléhajícím k venkovské povaze lanžhotské. Bez lichého studu se přiznával, že na „pří-

lazky“ nikdy jako hlásný nepůjde: „Aj dyby mňa hned zabili.“ Spatřil tam jednou v noci tajemství, které odpřisáhl a s kterým se nikdy nikomu nesvěřil. Ale myslím, kdyby tam nebyly měly právě své stanoviště četníci, že by ho byl jeho smysl pro povinnost přece donutil k tomu, aby „přilazky“ znovu prošel. A do ticha lanžhotské ulice se rozléhá hodinové duté a hluboké rohové troubení hlásného, děsícího malé děti a nesoucí svou výzvu k opatrnosti: „Opatrujte světlo oheň, nech není žádnému škoden.“

Dvojitý křest podruhé

Milan Kocmánek

Když jsme v roce 2019 společně s kolegou Králíkem křtili naše právě vydané knižní publikace (Zaručeně první lanžhotsko-český slovník a Jak přežít Vánoce), netušili jsme, že si za nějakou dobu budeme moci tuto akci zopakovat. V předvánočním čase totiž vychází oběma autorům nová knížka, a protože se opět podařilo vydání načasovat souběžně, zopakovali jsme si po čtyřech letech i dvojitý křest v sále našeho městského úřadu.

Leopold Králík uvádí na knižní trh pokračování lanžhotského bestselleru Zaručeně první lanžhotsko-český slovník, tentokrát pod názvem **Bez záruky druhý lanžhotsko-český slovník**, opět s mými



Bez záruky druhý (ilustrace k povídce Nehoda)



ilustracemi. Bylo nám totiž líto, že na některé veselé lanžhotské historky se v prvním dílu nedostalo – a samozřejmě od té doby přibýly mnohé další. Samotný slovník a seznam lanžhotských úsloví jsou pak doplněny, resp. rozšířeny z iniciativy vás, čtenářů.

Druhou publikací je souborné vydání kreslených vtipů parafrázujících slavné české i zahraniční filmy. V minulých letech vycházely v humoristickém časopise TAPÍR pod názvem **Vysmátá kamera** Milana Kocmánka. Stejný název nese i nová knížka.



Obě publikace jsou k zakoupení v místní knihovně a věřím, že se mnohde stanou milým překvapením pod vánočním stromčkem.

Příjemné počtení!

Stoleté přátelství

Jan Třetina, Brno

Chci tímto navázat na příspěvek svého bratra v posledním čísle lanžhotského zpravodaje „Vražda v poli“, v němž píše o přátelství naší rodiny s rodinou pozůstalých po oběti A. Úlehlové. Přátelství, jak bratr uvádí, trvá přes generace už celé století, což potvrzují i moje vzpomínky. Valčíkovi v Šardicích měli restauraci s hostinskými pokoji. Vzpomínám si, jak v době války jsme k nim s babičkou jezdili pro cukr, když měly hrozny malou cukernatost nebo když pomrzly a dělal se aspoň rybízslák. Líbila se mně cesta vlakem přes Zaječí, ale z Čejče jsme přes Hovorany museli šlapat pěšky, což už tak zábavné nebylo. Zpátky jsme jeli přes Hodonín, kde od lokálky byla mostní lávka k vlaku přímého směru. Zatrnulo nám, když



jsme zjistili, že na jejím konci jsou Němci a dělají kontrolu zavazadel. Nepozorovaně jsme se vrátili a pustili se přes koleje. Museli jsme při tom podlézat různé nákladní i vojenské vlaky, až jsme narazili u jednoho vlaku na vyděšeného průvodčího. Vynadal nám, ale ukázal nám náš vlak, ve kterém jsme si konečně oddechli. Vezli jsme totiž i nějaké potraviny, které babička posílala synům, mým strýcům, do Ně-

mecka. Tento výlet byl pro mne, malého kluka, vrcholným dobrodružstvím.

Po válce přátelství pokračovalo i částečně mou nechtěnou zásluhou. Při zahájení studiu v primě na gymnáziu jsem onemocněl. Trpěl jsem nechutenstvím a často mně bývalo špatně. Po prohlídce u MUDr. Kepáka jsem byl poslán do Hodonína k rentgenové prohlídce, kde byly u mne zjištěny stíny na plicích. Byl jsem asi tři měsíce upoután na lůžku, musel pít rybí tuk (což se mi nedařilo), dobře jíst a zesílit. Nic mně však nechutnalo, mimo párků. Byl ještě přidělový lístkový systém, a tak babička znovu využila restauraci u Valčíků a zásobovala mne párky. Podařilo se mně zesílit a sám MUDr. Kepák byl překvapen z dalších dobrých rentgenových snímků.

Uplynulo 100 let od narození duchovního otce Vladimíra Stejskala

Marie Petřlová

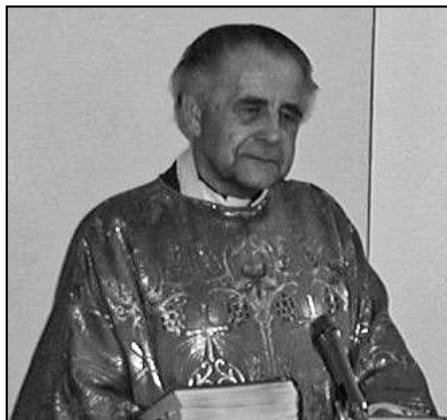
Vzpomínám na ty, jimž žít stačí kvést a jejichž duši dotkl jsem se dlaní.

Jim všem patří můj pozdrav, moje přání, jež posílám jim po paprsku hvězd.

František Kožík

V roce 2000 požádala redaktorka časopisu Podluží. Eva Šupinová faráře Vladimíra Stejskala o rozhovor u příležitosti 50. let kněžství. Duchovní otec ve své skromnosti říkal, že v jeho životě není nic velikého a zajímavého. Když po dlouhém váhání pootevřel dvířka své „třinácté komnaty“, zjistili jsme, že opak je pravdou. Narodil se 9. října 1923 v Šitbořicích. Měl dva bratry a sestru. Rodiče měli menší hospodářství.

Po roce 1948 byla jim restaurace odebrána a došlo k tomu, že jsme se mohli částečně odvděčit. Pan Valčík byl ponechán jako vedoucí, ale zaměstnanci mu byli přiděleni. Bohužel většinou to byli lidé nepoctiví a při určitém podezření si před podnikovou kontrolou udělal inventuru, kde zjistil značné manko. Požádal proto rodiče o finanční výpomoc a možná i nějaké láhve vína. Byl stále odpovědným vedoucím a jeho případný postih by uvítali místní stráničtí funkcionáři. Těm zvláště nebyli sympatičtí lidé, kteří do r. 1948 získali díky svědomité práci určitý majetek. Díky tehdejší výpomoci rodičů všechno dobře dopadlo a mohli své dceři vystrojit svatbu, na kterou jsme celá rodina byli pozváni.



Nekráčel ve stopách svého otce a neorodné brázdy, protože si ho Bůh vyvolil za svého služebníka. Obecnou školu vcho-

dil v rodišti. Gymnázium studoval v Třebíči a pak v Praze na Hradčanech. Tato klášterní gymnázia se dostala do problémů, proto přešel na Reálné gymnázium do Brna, kde v roce 1943 maturoval. Mladý Vladimír byl po maturitě přerázen do výroby do Zbrojovky Brno. Teologické učení bylo po válce obnoveno, tak se přihlásil ke studiu. Když měl přijat kněžské svěcení, začal stát likvidovat kláštery a řeholníky. Biskup Karel Skoupý byl prozíravý a vysvětlil celý ročník tajně v Brně na Petrově, přesto, že církevní tajemník hlídal v budově biskupství. Novokněží odsloužili primiční mše a v krátké době dostali povolávací rozkaz na vojnu do Mimoně, samozřejmě k PTP. Pracovní oblečení nosili celou vojnu. Vozili je tam, kde bylo potřeba těžké manuální práce. Bylo to zedničení, výkopy pro kanalizaci a zpracovávání dřeva v lese často i v zimě ve sněhu. Vojnu jim prodloužili dvakrát o čtyři měsíce a potřetí na neurčito. Tak se jim vojna protáhla na 40 měsíců. Návratu do civilu se dočkali až 1. ledna 1954. Konečně mohl novokněz Vladimír Stejskal s radostí vstoupit na svou vytouženou kněžskou dráhu. Začínal jako kaplan v Budišově, odtud se stěhoval do Třebíče-Jejkov, kde pod duchovní správu patřila také nemocnice, která byla dle jeho slov dobrou školou pro kněze. Potom působil sedm let ve Velkém Meziříčí. Krátkou dobu byl také kaplanem ve Znojmě. Nakonec byl přeložen do pohraničí jako administrátor do farností Slup, Jaroslavice a Strachotice. Byla to těžká doba, neměl žádný dopravní prostředek, mu-



sel si vždy nějak poradit. Oprava kostelů a farních budov, kde nebylo topení, mu zabírala spoustu času. U rodičů měl podporu, pomáhali mu celých 13 roků. V roce 1976 byl z Lanžhota k litoosti farníků přeložen P. Josef Valerián na Moravec. Nahradil jej P. Karel Handlíř. 15. září 1979 umírá a naše farnost je dva a půl měsíce bez kněze. Kapitulní vikář Horký jmenoval administrátorem v Lanžhotě faráře Vladimíra Stejskala. Říkal, že se mu srdíčko rozbušilo radostí, když uviděl kostel a muže, kteří mu pomohli se stěhováním. Také přivítání bylo velmi srdečné. První mši sv. u nás sloužil 30. 11. 1979. V prvé řadě se musel postarat o vodu a topení, které nefungovalo. Po dobu svého působení nechal vymalovat kostel, postavit venkovní zídku od prodejny Jednoty, postaral se o fasádu fary a zavedení plynu a dalších oprav. Sám byl také velmi pracovitý, natíral ze žebříku rýny na farní budově.

Ač drobný postavou, v srdci měl moře lásky nejen pro Boha a Pannu Marii, ale pro všechny lidi od těch maličkých až po ty starší. S lehkostí vyběhl na kazatelnu, jeho zvučný hlas zněl chrámem jako zvon. Kůrový sbor si ho svým zpěvem úplně

podmanil, byl rád, když obohacoval církevní slavnosti spolu se zářivou krásou našich lidových krojů. Byl velmi skromný, nenáročný, vařila mu maminka, když si ji vzal na faru. Když zemřela, snažil si většinou něco „ukuchtit“ sám. Vybavuje se mi v mysli vzpomínka, když jsme byli s otcem Vladimírem na pouti v Lemberku u sv. Zdislavy. Při cestě zpět jsme měli zdržení, a tak jsme se vraceli v pozdních nočních hodinách. Tehdy projevil důslednost a smysl pro povinnost, když stanovenou mši sv. sloužil za účasti většiny poutníků o půlnoci. Cítil se šťastný a volný v přírodě zejména v horách, kde byl Pánu Bohu blíž a mohl s ním srdcem v tichosti rozmlouvat. Přešel Vysoké i Nízké Tatry, Bílé Karpaty, Jeseníky, nezapomněl na Pálavu, Lednici, Valtice a Mikulov. Své kouzlo měl pro něj i Soutok Moravy s Dyjí. Po revoluci navštívil Řím, Assisi, Padovu, Lurdy a Svatou zemi.

Čas plynul, v roce 2003 bylo duchovnímu otci oznámeno, že je přeložen do Kuřimské Nové Vsi. I když mu srdce krvácelo, odcházel z naší farnosti s pokorou, smířením s vůlí Boží. Manžel dělal v lanžhotské kostele i na faře stolařské práce. Když v roce 2005 zemřel, volal mi otec Vladimír, že za něj ihned odslouží několik mší sv. Později jsme se s Marií Švirgovou vypravily do jeho nového působiště. Stále vidím jeho šťastný úsměv, s kterým nás na nádraží vítal. Žil v pěkném kraji, bylo o něj dobře postará-



Bířmování

no, ale duchem byl tam, kde prožil téměř 24 let života. Těšil se na každou návštěvu z Lanžhota. Věrně sloužil Pánu až do konce svých sil. Poslední dny svého pozemského života prožil v hospici v Rajhradě obklopen obětavou péčí řádových sester. 25. 6. 2006 opouští pozemskou pouť s vírou a nadějí na radostné setkání se svým Spasitelem a všemi drahými, kteří jej na věčnost předešli. Je pochován v rodných Šitbořicích. Lanžhotští farníci se s ním přijeli v hojném počtu rozloučit. Náš kůrový sbor mu zapěl píseň poslední, jejíž líbezný tón doprovázely jeho duši do věčné radosti nebeského království, jež Bůh připravil těm, kteří ho milují. Duchovní otče, vzpomínáme na Vás s úctou v našem svérázném městečku, které jste tolik miloval. Děkujeme za všechny chvíle strávené s Vámi, za všechny skutky lásky, za příklad víry, dobroty, skromnosti a pokory.

Blíží se Vánoce nejkrásnější svátky v roce. Až budete tu posvátnou noc prožívat tam nad hvězdami v blízkosti Matky Boží a jejího Syna, vyproste nám hojnost požehnání, pokoj a mír.

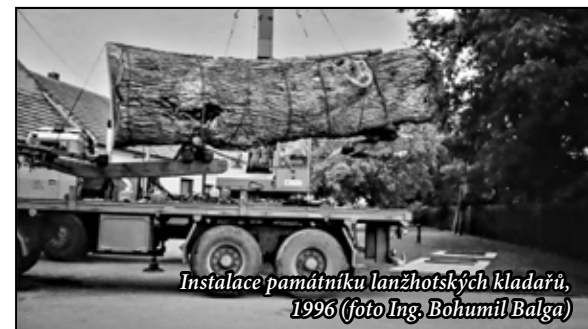
Ja, saně malované

Jiří Netík, emeritní vedoucí polesí Soutok

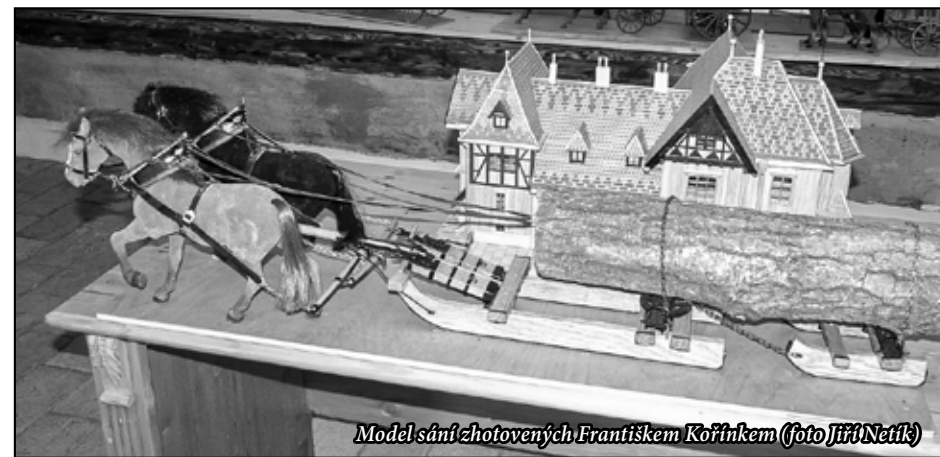
Slova tohoto údivu už mnoho mladých lidí nezná, tak jako bílé zimy, kdy mezi kratochvíle dětí patřilo sáňkování. Slova údivu zaznívají, i když v současné době na Podluží napadne sněh. Takových dnů, kdy se Podluží ocitne pod bílou peřinou, už je poskrovnu. Děti v dnešní době znají jen sánky k zimním radovánkám, ale o tom, že v minulosti byly dopravním prostředkem, taženým koňmi, už nemají potuchu. Sání bylo několik typů podle toho, k jaké dopravě sloužily. V lesním hospodářství byly využívány sáně k dopravě dříví do tzv. „forot“. Tyto sáně byly opatřeny klanicemi, a ještě doplněny přidavnými sáněmi umístěnými na konci klád.



Odvoz topolových klad do foroty, 1959 (archív Jiřího Netíka)



Instalace památníku lanžhotských kladářů, 1996 (foto Ing. Bohumil Balga)



Model sání zhotovených Františkem Kořínkem (foto Jiří Netík)

Tyto sáně lze spatřit před polesím Soutok před lanžhotským zámčkem. Sáně zde umístil v roce 1996 Ing. Bohumil Balga ml. jako památník lanžhotským kladarům.

Zub času se na těchto sáních podepsal a hrozilo zborcení a úrazy dětí, které na kládě často sedávaly. Proto jsem požádal o zhotovení nových sání, mistra svého řemesla, Zdeňka Kořínka. Model těchto sání zhotovil jeho tatínek František Kořínek. Lze ho spatřit v místním mini muzeu.

Sáně k dopravě sena byly opatřeny žebřinami. Tyto sáně lze spatřit na obrazech malíře Františka Bezděka. Sáně s dřevěnými bočnicemi sloužily k dopravě sypkého materiálu, jakým bylo jaderné krmivo pro zvěř nebo chlévská mrva. Tyto sáně sloužily taky k dopravě lovců v oboře při lovu. Na bočnice se položila sedliska (desky na sezení).

Často se do těchto sání k dopravě lovců vkládala košina. Dalšími sáněmi k dopravě lidí byly kočárové sáně. Když jsem v roce 1980 nastoupil k lesnímu závodu Židlochovice, tak tyto rokokové sáně, potažené kůží, mně nabídl Pavel Zonyga. Pavel Zonyga byl kočí polesí Tvrdonice, ale koně měl ustájené v Lanžhotě na polesí, také i příslušenství. Setkali jsme se na hospodářském dvoře za hnojištěm, kde byl přístřešek pro povozy. Když jsem je spatřil, byl jsem v sedmém nebi. Pocházím z koňáckého rodu. Pan Pavel povídá:

„Jestli je chceš, tak ti je prodám, jsou moje.“ Chtěl za ně 1700 Kčs. Můj hrubý plat byl 1300 Kčs. Další problém, kam s nimi. Mám aspoň foto těchto sání jako vzpomínku na dobu, která už se nikdy nevrátí.

„Ja, sáně malované, to byly časy!“



Přestávka při lovu. Hospodářské sáně s bočnicemi (foto archiv Jiřího Netíka)



Krmení zvěře v Babyloně, 1956 (foto Ing. Bohumil Lošťák)



Lov v oboře Soutok. Kočí Pavel Zonyga, vedoucí polesí Soutok Emil Kheck a lovecký host, 1969 (foto Ing. Bohumil Lošťák)

Kapr tak, jak ho neznáte

Michal Bien

Většina z nás zná kapra jen z výlovů nebo vánočního stolu, ale kde se tady vůbec vzal? Jak to, že je to tak populární ryba nejen v kuchyni, ale i oblíbená sportovní ryba vyhledávaná spoustou rybářů? O tom si přečtete v tomto článku.

Předek kapra tak, jak ho známe, pravděpodobně pochází z oblasti Kaspického moře z posledních dob třetihor. Během posledních dob ledových se moderní druh kapra rozšířil do oblasti Černého moře a Aralského jezera, odkud na východ do Asie a také do západní Evropy. U nás v povodí Dunaje se objevil před cca 8000-10000 lety.

Domestikace kapra v Evropě začala zřejmě ve středním toku Dunaje, kde byl loven místními kmeny při výtěrech v zátopových oblastech. Při římské vojenské expanzi na počátku našeho letopočtu do Podunají (celé území Maďarska, částečného Slovenska, Rumunska, Srbska, Chorvatska a k nám na jižní Moravu). Římané využívali kapra jako sezónní potravu pro svá vojska. Pro levný a snadný zdroj potravy jej začali odchovávat v umělých nádržích. Už i vy sami jste poznali, že kapr je velice odolný, co se týká převážení „na suchu“. Římané to zjistili také a začali jej převážet i na větší vzdálenosti, pochopitelně již v nádržích s vodou.

Po pádu Římské říše a rozvojem křesťanství začal chov v klášterních rybnících. Křesťanství zavedlo více než 140 postních dní v roce, kdy se mohli jíst pouze korýši, měkkýši, ryby, ale také jiní vodní živočichové, například bobr. Mniši potřebovali mít ryby v zásobě, protože ne vždy se dali lovit



Kapr podobný původnímu sazanovi



Kapr z řeky Dyje přes 20kg

(pozn.: jsem rád, že se soustředili na ryby, a ne třeba na bobra).

Stejně jako například psi, koně, nebo králíci i kapři mají svá vyšlechtěná plemena. Původní kapr, zvaný sazan, už zřejmě neexistuje, protože za dobu různých plemen kaprů se množil s jinými plemeny a nikdo pořádně neví, jak by měl vypadat. Jeden takový, dost podobný kousek se mi podařil ulovit u nás na řece Dyji. I po konzultaci s oddělením rybářství na Mendelově univerzitě v Brně není jisté, že je to naše původní ryba. Plemen kaprů je velké množství a za roky plemenářské práce spousta plemen zaniklo. Dokonce máme i naše česká, respektive i moravská plemena, například pohořelický lysec. Každé plemeno kapra je něčím specifické, ně-

kteří je odolné na nemoci, další zase rychle roste, další je doslova kulatý jak míč anebo japonští barevní kapři koi, u nichž máme v barevném provedení naši variantu pojmenovanou český maskáč.

Asi každý rybář se při svých začátcích věnoval lovu kaprů. Má to své kouzlo, když vám splávek pomalu zajede pod hladinu a ucítíte prvotní sílu této ryby. O to větší je radost, když se kapr objeví v podběráku. Na kapra se dá políčit všelijakou návnadou. Při mých zkušenostech se mi už na řece Moravě podařil velký kapr vážící 16 kg na umělou gumovou rybku při lovu dravců. Nejčastěji se kapr loví na kukuřici, žížaly, červy, pečivo nebo na speciální kuličky různých příchutí, zvané boilies.

Pokud chcete zvýšit své šance na velkého kapra, je to už ovšem složitější. V dnešní době, kdy je obrovské množství rybářů, je čím dál těžší přelstít takového kapra. A když vám zabere, tak zdaleka není kolikrát vyhráno. Ryba moc dobře ve svém přirozeném prostředí ví, kam má plout, aby utekla. Po této nemilé zkušenosti vám nezbyvá nic jiného, než ji příště zkusit přehytračit znovu a znovu.

Každoročně, již sedm let, probíhá na dolní Novomlýnské nádrži prestižní závod v mezinárodním lovu kaprů Stair2Hell, kdy poměřují síly ti nejlepší rybáři z celé Evropy a na kterých jsem měl možnost dva ročníky také závodit. Na takové nádrži, která má 1500 ha, se háček s nástrahou vyváží na lodích klidně i 600 metrů od břehu. Vy, starší čtenáři, si možná ještě pamatujete, jak to vypadalo pod Pálavou před napuštěním přehrad, a vy, mladší, si před-

stavte něco jako naše lužní lesy, vinohrady, rybníky a kamenné cesty. Přesně v takových podmínkách se na Nových Mlýnech rybaří, a ne vždy se ryba podaří dostat ven přes množství závad na dně, které jsou porostlé extrémně ostrými škebličkami. Ty jsou nejenom pro kapry hlavní složkou potravy. Když k tomu přidáte teplé podmínky, stává se z toho, opovázím se napsat, nejužitečnější revír v Česku. Kapři tu dosahují váhy i přes 30 kg. Za rok některé ryby jsou schopné narůst o více jak 2 kg své váhy.

Při psaní tohoto článku, jsem ještě plný emocí ze včerejšího večera, kdy se mi na místním malém revíru pod Lanžhotem podařilo ulovit další obrovský rybí druh, který u nás žije, ale o tom zase příště.

Závěrem bych chtěl opět apelovat a poprosit všechny rybáře, abychom si vážili našich krásných vod a ryb a trofejní ryby pouštěli zpět do svého domova. Jsem rád, že styl lovu „Chyt a pust“ se rozšiřuje i ke starším generacím, které měly z dřívější doby zafixované, že se 2× až 3× ročně zaplavovaly lužní lesy a ryb bylo všude dostatek. Ta doba je již bohužel pryč.

Příjemné prožití vánočních svátků a šťastný nový rok přeje Michal Bien mladší.

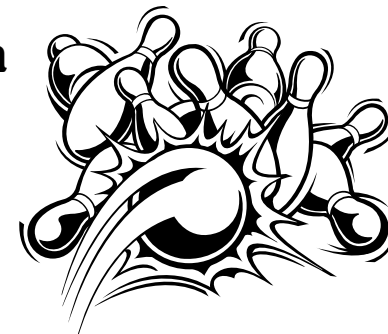


Kapr u Nových Mlýnů ze závodů Stairs2hell

Kuželky začaly rekordem

Radek Janík

Krásný podzim vybízí spíše k procházkám nebo snad ještě ke koupání, ale v pondělí po tradičních hodkách byl termín, kdy započal 14. ročník Uliční ligy v kuželnách. Takže ze slunných dnů jsme v kuželně rozsvítili světla a šlo se na to. Již první kolo bylo ve znaku překonání letitého rekordu v celkově sražených kolků. Družstvu Amatérů, kteří by se jistě mohli přejmenovat na Rekordmani, zůstalo v celkovém součtu na kontě číslo 965. Tito vítězové loňského ročníku mají jistě i na tu pověstnou tisícovku. Do ligy se nám přihlásilo nové družstvo a ti, co chodí na Pastvisko na „dvojku“ na fotbal, ví, kdo je to Benfika. Kluci se dohodli, že spolu s fotbalovým míčem to zkusí i s kuželkářskou koulí. Takže dvanáct uskupení je akorát a nikdo nemusí, jak se říká, stát. Dovolím si tady trochu zavzpomínat na muže, kamaráda a zakládajícího člena družstva Radegast Milana Luce, který již není mezi



námi a je to opravdu škoda. Tento výborný kuželkář patřil od počátku soutěže mezi nejlepší hráče a když nastoupil, byly kuželky vždy veselejší. Milane, díky za vše. Toto jméno však z tabulek nevymizelo, protože jeho syn Martin už začal válet za Drtiče. V neúplné tabulce po druhém kole se usadila na špičce tabulky ostrávilská Hospoda, následována Jablonáky a rekordními Amatéry. Jelikož toto číslo zpravodaje vychází před Vánocemi, chtěl bych za kuželkáře popřát všem hezké Vánoce a do nového roku pevně zdraví a mnoho osobních úspěchů. A nám kuželkářům hodně „devítek“.

Hodu zdar.



Družstvo Benfika, foto Radek Janík

Jedenáctý Den koní se povedl

Martin Cáp, reportér a moderátor Jezdci.cz

Tradice je velký závazek, je třeba ji udržovat a předávat nové generaci. Platí to i v chovu koní, který má na pomezí Moravy a Slovenska velkou a slavnou historii. Už v devatenáctém století, kdy se v nedalekých Kopčanech začaly psát dějiny moderního dostihového sportu v Rakousku-Uhersku, císařovna Alžběta se zúčastňovala parforsních honů v okolí Hodonína a Aristides Baltazzi založil slavný chov anglického plnokrevníka v Napajedlech, se tato oblast stala jednou z koňarských bašt. Zápál a obětavost našich předků přetrvaly po mnoho generací a přežily několik režimů až do dnešní doby, kdy všeobecný technologický pokrok vytlačuje koně z někdejší pozice neocenitelného pomocníka výhradně do oblasti sportu a volného času.

Jedenáctý ročník Dne koní v Lanžhotě, uspořádaný spolkem Koňské stezky Podluží v sobotu 19. srpna na tradičním kolbišti ranče Ostředek, mnohé z těchto poloh připomněl. Navzdory tropickým teplotám se v hledišti sešla početná návštěva. O slavnostní za-



foto Václav a Adam Volfovi

hájení odpoledne se postaral vítěz Velké pardubické z roku 1980 a pozdější dlouholetý startér Vlastimil Knápek. Diváky v Lanžhotě srdečně pozdravila i další dostihová osobnost Stanislav Matulík z nedalekých Kopčan.

Prostřednictvím vystoupení skupiny Haraldos Stunt Brothers na ranči Ostředek krátce dýchla atmosféra středověkých rytířských klání. Pak už následovaly sportovní soutěže pod sedlem i v zápřehi. Vítězem vozatajského Putovního poháru města Lanžhot se stal Jiří Krásný s celkovým časem 2:42,55 minuty. Druhé místo vybojovala Petra Hejňáková před dalším domácím zástupcem Zdeňkem Uhrem.

Vozatajské klání nabídlo publiku možnost srovnání různých plemen a typů koní od českomoravského belgika až po českého teplokrevníka. V jednokolové ukázce s gumou se prosadil Zdeněk Uher s časem 0:32,24 sekundy, následován Jozefem Sofkou z Kútů a Pavlem Balgou z Tvrdonic.

Podobně pestré obsazení měly i westernové soutěže, do nichž vedle paint hor-



se, anglického plnokrevníka či křížence hucula nastoupil také těžký percheron. V barel race si dojela pro vítězství Eva Rožová ze Senice s celkovým časem 0:39,15. Pomyslné stupně vítězů obsadili „šerif“ Richard Mica z Rybek a Žaneta Maděrová z Kostic. Posledně zmíněná jezdka prokázala svou všestrannost úspěchem ve vlajkové soutěži, kde rozdílem 93 setin porazila Richarda Micu, třetí skončila Ester Kaňová.

To nejpodstatnější však nakonec nebyly výsledky, ale to, že se milovníci koní z Lanžhota a širého okolí už po jedenácté sešli. Historie Dne koní napsala další úspěšnou kapitolu.

Dva roky novodobé historie oddílu kulturistiky, fitness a silového trojboje

Vladimír Barkóci, předseda oddílu

Byl jsem požádán o sumarizaci sportovních úspěchů oddílu kulturistiky, fitness a silového trojboje TJ Sokol Lanžhot za poslední čtyři měsíce. Chtěl bych ale tuto příležitost využít a stručně shrnout poslední dva roky, které oddíl vede. Loni na jaře

jsme započali kompletní rekonstrukci celé naší budovy na Sokolském. Budova už léta chátrala a původní izolace již dávno neplnila svou funkci (viz foto). Zároveň pocítujeme nutnost rozšíření našich prostor a vybudování nového zázemí jak pro ženy, tak pro muže, odpovídajícího standardům

21. století. Mimo jiné také proto, že od chvíle, kdy si členská schůze zvolila nové vedení, se náš oddíl početně ztrojnásobil a přibýlo nejen žen, ale zásadně také mládeže. Celkový počet členů našeho oddílu je letos 108. Z toho 20 žen, 23 dorostenců a 8 juniorů. Hodláme tedy vybudovat kompletně nové šatny s novými sprchami a záchody. Zbytek budovy přebudujeme na jednu velkou halu, která bude sloužit jako posilovna. Za poslední dva roky jsme svépomocí a na vlastní náklady zaizolovali 2/3 budovy. Odhad ceny těchto prací v případě, že by je provedla firma se pohybuje okolo půl milionu korun. V příštím roce bychom rádi tyto izolace dokončili i na zbytku budovy a dále pokračovali už jen v rekonstrukci uvnitř. Bohužel situace je momentálně taková, že vše financujeme ze svých peněz a většinu prací provádíme brigádně. To je hlavní důvod, proč tyto práce trvají dlouho a celkově to zřejmě bude „běh na dlouho trať“. Rád bych se tímto omluvil všem, kterým naše činnost komplikuje provoz areálu. Finance nám opravdu v tomto čase chybí, pro-



to kromě dalšího zvedání ceny členských příspěvků zvažujeme i jiné možnosti financování, jako je například sponzoring nebo veřejná sbírka.

Sportovní část začnu rovněž loňským rokem. Loni se náš soutěžní tým silového trojboje rozrostl na pět členů. Nikol Barkóciová, Milan Mrázek, Martin Létal, Ivo Fojtík a Vladimír Barkóci. Sezóna to byla velmi úspěšná. Společně s Martinem Létalem jsme si odbyli svou závodní premiéru, hned jsme oba ve svých kategoriích přivezli titul mistra republiky. Už tradičně sbírali medaile Nikol Barkóciová a Milan Mrázek. Historicky jsme za rok 2022 přivezli největší počet medailí. Dalo by se říct, že letos v úspěších pokračujeme a opět vozíme ze všech závodů medaile. Na jaře jsme byli velice úspěšní na MČR v mrtvém tahu, odkud přivezl medaili i Ivo Fojtík závodící v nabitě kategorii muži open do 120 kg. Na MČR v silovém trojboji Masters v Karvině, které se konalo 2. září se podařilo Martinu Létalovi obhájit titul mistra republiky, a navíc přidat republikový rekord v mrtvém tahu ve své kategorii. Martin Létal také obsadil druhou příčku v absolutním pořadí (bez rozdílů vah). Milan Mrázek také ve své kategorii vybojoval titul mistra republiky. Já jsem neplánovaně musel postoupit o kategorii výše. I to byl jeden z důvodů, proč mi tentokrát titul o „vlas“ unikl a skončil jsem druhý. Jako oddíl jsme celkově obsadili na těchto závodech první příčku.



Vladimír Barkóci, Martin Létal a Milan Mrázek



Ivo Fojtík, Milan Mrázek a Martin Létal



Nikol Barkóciová a Milan Mrázek

Letos nás na závěr sezóny čeká ještě MČR v benčpresu 25.–26. 11. 2023 v Jihlavě, tak nám drže palce.

Do sportovní sekce musím s radostí přidat ještě jednu část. Jelikož náš člen Miroslav Krupica projevila zájem závodit v relativně mladé soutěžní kategorii spadající pod kulturistiku s názvem men's physique, rozhodli jsme se znovu zavést oddíl kulturistiky a rozšířit jej o název fitness. K Mirkovi se přidal ještě Michal Kučný, závodící v kategoriích kulturistika do 80 kg a klasická kulturistika. Oba kluci si v říjnu celkem úspěšně vyzkoušeli dvě pohárové soutěže pořádané SKFČR a Miroslav ještě zvažuje do třetice mezinárodní soutěž v Liberci.



Miroslav Krupica

Na závěr bych rád poděkoval TJ Sokol Lanžhot za podporu a zázemí, které nám poskytuje, také všem členům oddílu, kteří se svou prací či závodní činností podílejí na rekonstrukci posilovny a chodu oddílu. Velké díky patří Milanu Mrázkovi, kterého v počtech startů na soutěžích, ani vybojovaných medailích už nikdo z nás nepřekoná a který je hlavně naším skvělým soutěžním mentorem.

Více fotografií a podrobností o soutěžích se můžete dozvědět na našich stránkách www.posilka-la.cz



Michal Kučný

Je za námi úspěšný tenisový rok

Jan Hekl,
předseda tenisového oddílu



Letošní rok tenisového oddílu Sokola Lanžhot lze považovat za jeden z nejúspěšnějších za poslední období.

V kategorii dospělých naše družstvo pod vedením kapitána Petra Gála postoupilo v rámci kraje do nejvyšší soutěže. Zasloužili se o to tyto hráči: Gál, Melichar, Nešpor, Kosík, Sokolová, Pleskačová, Gula (SK). Z osmi soutěžních utkání bylo sedm vítězných a pouze jedna prohra.

Nás hlavně těší, že až na jednoho hráče jsou všichni našimi odchovanci.

V kategorii „baby tenis“ ve složení: Zvonková, Hasilová, Pullmann, Osičková, Šestáková, Kacr, Hekl se umístili naši nejmenší hráči v krajské soutěži na pěkném 5. místě.

Starší žáci své hráčské snažení ukončili 5. místem a družstvo dorostu na 4. místě v tabulce.

Za velký letošní úspěch lze považovat tažení naší tenisové naděje Aleše Holomky, který se účastnil Moravského tour o pohár

hejtmana Jihomoravského kraje. Z celkového počtu 61 hráčů obsadil vynikající 5. místo. V turnajích jednotlivců si pak v průběhu sezóny připsal několik prvenství. Za velmi úspěšné turné si tak odnáší spoustu pohárů a ocenění. V soutěži družstev Aleš Holomek také hostoval v ligovém klubu TC Bors Břeclav. I díky všem jeho vyhraným zápasům tak skončilo břeclavské družstvo na 3. místě v celém kraji.

Skvělých výsledků dosahovali i ostatní hráči Lanžhota. Alex Rusnok si připsal turnajové vítězství ve čtyřhře v kategorii mladších žáků, naše nejmenší tenistky se účastnily několika turnajů a posbíraly cenné zkušenosti do příštích zápasů.



Družstvo dospělých



Aleš Holomek s trenérem Tomášem Bartošem

Velkou oblibu si získala i tenisová školka pro nejmenší děti, kdy tréninky navštěvuje pravidelně dvacet a více dětí. Těší nás, že stále přibývají noví tenisté. Víme tak, že v dalších letech máme na čem stavět a lanžhotský tenis má před sebou skvělou budoucnost.

Děkuji tady hráčům, trenérům, rodičům a všem, kteří mají zásluhu na tom, že tenisová základna se rozrůstá a dělá radost dětem a dospělým.

Velké poděkování patří zastupitelům města za finanční podporu, bez které bychom jen stěží odehráli všechny soutěže.

Přehled činností TJ Sokol

Martin Drobík, předseda TJ Sokol Lanžhot, z. s.

Zdravím všechny čtenáře lanžhotského zpravodaje a všechny občany města Lanžhot.

Dovolte mi, abych se s vámi podělil o pár informací z dění v naší sportovní organizaci TJ Sokol Lanžhot, která má za jeden z hlavních cílů vytvářet podmínky pro sportování a zdravý pohyb všech občanů našeho města Lanžhot. Co děláme proto, abychom tohoto cíle dosáhli?

TJ Sokol Lanžhot, z. s. jako neziskový zapsaný spolek (proto za názvem z. s.) má svou strukturu. Nejvyšším orgánem je konference, která se schází 1x ročně. Kdo ji tvoří? Zástupci jednotlivých oddílů. Co dělá konference, k čemu je? Volí výkonný výbor na období čtyř let, odsouhlasuje všechny majetkové záležitosti, jako například prodej nemovitostí, odsouhlasuje vyloučení členů z našich řad, kontroluje činnost výkonného výboru a vše, co zajišťuje transparentnost našeho počínání. Co tvoří TJ Sokol Lanžhot? Osm oddílů, v abecedním pořadí: ASPV, basketbal, florbal, fotbal, stolní tenis, tenis, silový trojboj a šachy.

Výkonný výbor tvoří jeden zástupce z každého oddílu, jen oddíl fotbalu má právo, vzhledem k jeho velikosti, mít dva

zástupce. Tím pádem v dnešní době tvoří výkonný výbor sedm členů a pravidelným účastníkem je správcová areálu ubytoven a restaurace Na Šlajsi (bez práva hlasovat). Výkonný výbor se schází 1x za čtrnáct dnů a v dnešní době má hlavně za sebou přípravu rozpočtu na rok 2024.

Každý oddíl má svou strukturu a většinou vedoucí oddílů jsou zároveň i členy výkonného výboru TJ Sokol Lanžhot. Za tím se skrývají jmenovitě: za oddíl basketbalu člen oddílu František Kočárek, za oddíl florbalu Martin Drobík, za oddíl fotbalu Pavel Tuček a Antonín Uher, za oddíl stolního tenisu Zdeněk Darmovzal, za oddíl tenisu Jan Hekl a za oddíl silového trojboje Vladimír Barkóci.

Všichni ve svém volném čase vedou své oddíly a výkonný výbor k tomu, abychom naplnili jeden z našich hlavních cílů, jak jsem uvedl na začátku, vytvářet podmínky pro sportování občanů města Lanžhot. Možná to někdo bere jako samozřejmost, ale pozor, tak to není, tito lidé se svými



trenéry v jednotlivých oddílech vytvářejí každodenní práci podmínky pro naše děti a pro každého, kdo má zájem rozvíjet své zdraví a kondici. K tomu všemu se ještě starají o svá sportoviště, budovy a majetek, který máme dneska pronajatý od města Lanžhot. Proč píšu, že toto není samozřejmost? Proto, protože není samozřejmostí mít trenéry, kteří se věnují našim dětem a zajišťují jejich zdravý rozvoj. Kdo v dnešní době má zájem se starat o „cizí děti“? Kdo chce věnovat svůj čas trénování dětí, někdy ve větší míře než rodiče? Kdo má zájem se vzdělávat tak, aby byl fundovaným trenérem? Naštěstí máme v našem městě ještě nadšence, kteří toto splňují. Jak dlouho? Co děláme proto, abychom takové lidi motivovali v jejich činnosti? Ano, máme tu možnost díky nemalým dotacím města Lanžhot uzavírat s trenéry smlouvy a odměňovat je. Tyto částky nejsou na živobytí, tyto částky jsou k tomu, abychom trenérům a všem, kteří se na této činnosti podíleli, poděkovali a zároveň měli od nás zpětnou vazbu, že si jejich práce, kterou vykonávají pro TJ Sokol a město Lanžhot a hlavně pro jejich občany, vážíme. Chápu, není všechno o penězích, ale bez nich je špatně. Proto nás zlobí, když se musí-

me se zástupci města, které jsme si zvolili, přit o navýšení našeho rozpočtu. Tak to je a v dnešní době není nic zadarmo.

Na závěr mi dovoluete pár čísel. V TJ Sokol Lanžhot máme registrovaných 191 dětí do 15 let. V naší škole je přibližně 310 dětí. Tato čísla říkají, že jsme sportovním prostředím, které vytváříme, schopni oslovit více než polovinu dětí žijících v městě Lanžhot. Je to moc, nebo málo? Za mě víc dětí sportu oddaných není, ne že nechtějí, prostě nejsou. Je jasné, není jen sport, je mnoho dalších krásných činností od kultury, hudby, zpěvu, četby. Toto je výsledek práce trenérů a všech, kteří se starají o sport a jeho zázemí.

Ještě jednu poznámku mi dovoluete. Děkuji všem rodičům, kteří jsou ochotni svěřit své ratolesti do rukou trenérů a mají k nim důvěru. Obrovské díky, že nám pomáháte. Moc si vážíme vaši pomoci s dopravou a organizací turnajů i za vaši účast na nich.

Je čas Vánoc, a tak mi dovoluete všem popřát klidné, šťastné vánoční svátky a prožijte si je tak, jak si přejete.

A na úplný závěr, něco z dnešní doby. Poznáte, kdo napsal tento článek? Já, nebo umělá inteligence?



Basketbalová sezóna je v plném proudu

Michaela Trčková

Do nové sezóny 2023/2024 vstoupil basketbalový tým se čtyřmi věkovými kategoriemi U10, U11, U13 a ženy.

Přípravka U10

Naše nejmladší děvčata čekají v této sezóně celkem čtyři nadregionální turnaje. Poměřit síly mohou se smíšenými týmy z Olomouce, Kyjova, Brna a Slavkova. Kromě zkušenějších hráček, které hrají už dvě sezóny, čekají první zápasy na nové mladé hráčky, kterých nám letos opět spousta přibýlo.

Nejmladší minižákyně U11

Děvčata U11 hrají letos už čistě dívčí soutěže, a to přineslo do nové sezóny da-

leko více výher než v předchozí smíšené sezóně. Holky za sebou mají aktuálně šest zápasů a patří jim druhá příčka v tabulce.

Starší minižákyně U13

U13 si na úvod sezóny stříhly turnaj basketbalových nadějí v Kyjově, kde obsadily 5. místo. Kromě týmů z Prostějova a Kyjova, na které běžně v sezóně narážíme, jsme poměřili síly i se soupeřkami ze slovenských měst Žilina, Ružomberok a Myjava. Členkou All – star teamu byla zvolena Iva Petrlová. Sezónu holky rozehrály s bilancí 3:3 a pohybují se ve středu tabulky.

Tři z našich hráček ročníku 2011 - Viktorie Hamadová, Tereza Uhrová a Iva Pe-



trlová, byly vybrány na přípravný kemp pro nejperspektivnější hráčky Jihomoravského kraje. Z celkem 25 účastnic tohoto soustředění bude vybráno 15 hráček na příští sezónu do krajského výběru U14.

Ženy

Do letošní sezóny se naše ženy, doplněny o dorostenky, vrhly s velkou chutí a bo-

jovností a ve všech pěti zápasech zvítězily. Postupně porazily Blansko, BBK Brno, KP Brno D, Vyškov a Zlín, což jim přineslo čelní místo v tabulce oblastního přeboru a jsou tak největším překvapením sezóny.

Lanžhot hraje v NBA!

Basketbalový tým TJ Sokol Lanžhot společně s Masarykovou ZŠ Lanžhot přihlásily žáky do projektu „jr. NBA League“. Jedná se o celorepublikový turnaj, kopírující herní systém americké NBA, která se tomto celosvětovém projektu aktivně podílí. Projektu se účastní celkem 60 týmů. Tyto týmy si své místo musely vybojovat v kvalifikaci. Každá škola představuje jeden z týmů NBA, který je jim přidělen na základě draftu.





ná beseda s focením s basketbalovou reprezentantkou Petrou Holešínskou.

Petra začínala s basketballem v Kyjově a působila také v brněnském celku Žabiny. Po střední škole odešla hrát basketbal do Ameriky na univerzitu. První tři roky odehrála v Illinois. Další sezónu pak odehrála na univerzitě v Severní Karolině (na stejné škole

studoval Michael Jordan). Po úspěšném studiu se vrátila do Evropy. Loňskou

Letošní draft probíhal online a Jiří Welsch, reprezentant a druhý český hráč v historii NBA, naši ZŠ vytáhl z osudí tým Portland Trail Blazers. Do východní ligy, konference D, nám byly nalosovány ZŠ ze Zlína, Uh. Brodu, Brna a Šlapanic. Po dvou turnajích konference skončil lanžhotský celek na třetím místě a zabezpečil si postup do play-off východní ligy mezi 16 nejlepších týmů.

Podmínkou turnaje je, že na palubovce musí být vždy smíšené družstvo – tedy alespoň jedna dívka/jeden chlapec. Postup je tedy o to cennější, že ve skupině jsme byli jediným týmem, ve kterém převažují dívky.

Reprezentantka Petra Holešínská hostem našich minižaček

Přípravy na sezónu bývají náročné a každá tvrdá práce si zaslouží odměnu. Největší odměnou pro naše minižačky byl společný trénink a násled-



druhou nejlepší střelkyní španělské ligy můžeme letos vidat v euroligovém týmu španělské Zaragozy nebo v dresu české reprezentace.

Holky si návštěvu patřičně užily. Děkujeme moc Petře za návštěvu, za zodpovězení všech otázek a motivaci do další práce.



Podzím ve skautském oddíle

Ondřej Topolanský

Nový školní rok náš skautský oddíl zahájil na začátku září společnou schůzkou. Sešli jsme se na nově vybudovaném hřišti u rybníka Kout, kde jsme se všichni přivítali po prázdninách. Zahráli jsme si společně několik her a pak následovalo opékání špekáčků.

Na další schůzce jsme do řad roverů/vedoucích přijali nové členy, kteří již mají splněný skautský slib a dosáhli určitého věku. Ale stát se vedoucím není jen tak! Místo pohovoru je čekala řada zábavných

úkolů, například cesta kolem světa, let nad Alpami či potápění s výstrojí. Jsme moc rádi za tuto novou čerstvou posilu v řadách vedoucích.

Dále jsme se rozhodli zvelebit mladším dětem klubovnu, kde se každý pátek scházíme. Vymalovali jsme ji do hřejivých barev a pořídili nový koberec.

Jako každý rok, i letos jsme v termínu podzimních prázdnin vyrazili na třídení dobrodružnou výpravu. Parta, 22 dětí a 13 vedoucích, vyrazila hromadnou do-



pravou pátečním ránem směr Ivančice, do skautské klubovny na břehu řeky Jihlavy. První den jsme si udělali kratší pěší okruh po krásách okolí. Večer nám naši mladí roveři připravili večeri a následovalo pár společných her a zpívání za tonů kytar. Druhý den nás čekal 16 km dlouhý výšlap na rozhlednu poblíž vesnice Hlína. Vyšlo nám krásné podzimní počasí, a tak výhled z rozhledny i samotná cesta opravdu stály za to. Po večeri, krátkém učení skautských dovedností a zpěvu, každý absolvoval stezku odvahy. Klubovna, která byla naší základnou po tři dny, se nacházela uprostřed přírody a my jsme tak mohli trávit většinu času venku. V neděli, před odjezdem k domovu, jsme využili možnosti zapůjčení loděk, které byly v klubovně k dispozici. Každý člen výpravy si zajezdil na kánojce po klidné řece Jihlavě. Podle projevů spokojenosti a radosti dětí mohu říci, že se podzimní výprava opět vydařila.

Další společná akce našeho oddílu se konala první listopadovou nedělí. Ne-



archiv Skautského oddílu

odradilo nás ani deštivé počasí a v počtu asi 25 členů oddílu jsme se zúčastnili akce „Výsadba biokoridoru Kostická váha/Hvězda.“ Pomohli jsme při osázení 400 metrů dlouhého pásu, který až vyrostе, vytvoří remízek a bude zpomalovat vítr, vysušující půdu a bude zadržovat více vody v krajině. Nový remízek se v době



Podzimní výprava

květu stane zdrojem potravy pro opylující hmyz, v době dozrávání zase poskytnе své plody volně žijícím živočichům. V rámci akce jsme pomohli zasadit 37 dubů a lip, dále 38 kusů ovocných dřevin jako jsou jabloně, hrušně, třešně a dalších 250 kusů keřů – lísky, trnky, růže, hlohy. Každý z oddílu si vyzkoušel sadit, zatloukat kůly, vyvazovat stromčeky nebo nosit pletivo.

Do konce roku ještě budeme pořádát Slavnost světél, vánoční besídku, ozdobíme v přírodě stromčeky pochutinami pro zvířátka a z Břeclavi přineseme Betlémského světlo na mši svatou do kostela.

Celý skautský oddíl Bantuové přeje všem občanům pohodové prožití svátků vánočních a do nového roku hlavně pevné zdraví a spokojenost.

Podzimní reprezentace Kynologického klubu Kostice

KK Kostice

Ve dnech 29. 9. 2023 až 1. 10. 2023 se za hojně účasti našeho klubu ve Zbraslavi u Brna konalo Mezinárodní mistrovství MSKS 2023 dle IGP1 a IGP3. V kategorii IGP1 Monika Slámová se psem Pery z Cagova Ráje vybojovala 1. místo spolu s nejlepší obranou závodu (95 bodů). V kategorii IGP 3 na sebe obsazením 2. vítězné příčky nejvíce upozornil Filip Korman se psem Daxem Tomanlandem. Tato dvojice zároveň předvedla nejlepší obranu závodu (97 bodů). Na 6. místě se umístila Jana Mjakišová se psem Arim Tomanlandem a reprezentaci klubu uzavřel jako 7. v pořadí Miroslav Hakala se psem Ysar Janův Dvůr.



Monika Slámová - 1. místo, foto Lea Fialová



Filip Korman - 2. místo, foto Lea Fialová

Cenu Ivana Dejmalu převzala bióložka Anežka Bartošová



Nadace Ivana Dejmalu pro ochranu přírody a Společnost pro krajinu ocenily v letošním roce bioložku a přírodovědky Anežku Bartošovou Cenou Ivana Dejmalu za mimořádný počín při ochraně přírody související s ochranou lužních lesů, místní krajiny a připravovanou chráněnou krajinnou oblastí Soutok. Zvláštní cena je pak určena i pro Kláru Rothscheinovou a Marii Baránkovou, které přispěly rovněž zásadním dílem k otevření a férové diskusi o potřebě zvýšené a racionální ochrany místní unikátní přírody a lesů. Cenu předali předseda Společnosti pro krajinu Ing. arch. Ivan Plicka a člen dozorčí rady spolupořadající Nadace Ivana Dejmalu pro ochranu přírody doc. Miroslav Šulc. Oceněné laureátky společně vysadily dub letní, který bude dominovat nově vysazenému stromořadí.

Kateřina Dejmalová ze Společnosti pro krajinu k ocenění dodává: „Usilovná snaha laureátky o lepší ochranu unikátní lužní krajiny si ocenění jednoznačně zaslouží. Svoji dobrovolnou aktivitou dokázala, že místní občané o ochranu zdejší přírody stojí, její petice nasbírala přes 14 tisíc podpisů. Vznik uvažované chráněné krajinné oblasti Soutok sice není ještě úplně jistý, ale je na dobré cestě i díky aktivitě této výjimečné dámy, která napomohla otevřít prostor pro potřebnou diskusi. Jsem ráda, že letošní cena je doplněna o dvě zvláštní ceny pro dvě další osobnosti, které rov-



něž napomohly reálné šanci na kvalitnější ochranu soutoku Moravy a Dyje. Ivan takové přístupy velmi vítal, a proto jsem přesvědčená, že jsou ocenění v dobrých rukou“.

„Soutok Moravy a Dyje je největším komplexem lužních lesů ve střední Evropě. Síť slepých říčních ramen, meandrů, mokřadů, tůní a vlhkých luk se solitérními prastarými duby a lesy s mimořádně rozmanitou přírodou je ostrovem života v jinak intenzivně obhospodařované krajině“ zdůraznil zástupce nadace Miroslav Šulc a dodal: „Jedná se o naprosto klíčové území, které zatím postrádá odpovídající legislativní ochranu. Pokud se podaří CHKO Soutok vyhlásit a to i díky podpoře místních občanů, bude odstraněn bezesporu největší dluh české státní ochrany přírody. Letos udělujeme již osmou cenu Ivana Dejmalu“ říká Šulc.

„Považujeme za důležité upozornit na konkrétní počiny týkající se krajiny a na

jejich příkladu ukázat, jak i jednotlivec může svojí aktivitou pozitivně ovlivňovat prostředí, ve kterém žijeme. Cena Ivana Dejmalu je jak čestným uznáním pro samotného laureáta, tak zároveň připomínkou osobnosti, jehož jméno tato cena nese. A byl to také Ivan Dejmal, kdo zodpovědný přístup ke krajině vždy vnímal jako nesmírně důležité téma,“ doplňuje Ondřej Petrovský, ředitel spolupořadající nadace.

Ivan Dejmal ekolog, urbanista, druhý polistopadový ministr životního prostředí, byl jednou z klíčových osobností při formování polistopadové environmentální legislativy a jejího institucionálního zajištění. Celý život byl iniciátorem a vůdčím duchem ekologických hnutí a předlistopadového odporu vůči komunistickému režimu. Z politických důvodů byl za tyto

aktivitu čtyři roky vězněn. Byl organizátorem a ideovým vůdcem čtyř ročníků konference Tvář naší země – krajina domova. Tyto konference si vytkly za cíl poskytnout prostor, v němž se mohli setkat a vzájemně vyslechnout všichni, kteří se svou životní orientací nebo profesním zájmem tak či onak vztahují ke krajině. Cena Ivana Dejmalu navazuje na toto základní poslání konference. Uděluje se jednou za dva roky jako čestné vyznamenání oceňující mimořádný pozitivní počín související s přírodou.

Kontakt:
Ondřej Petrovský,
ředitel Nadace Ivana Dejmalu
pro ochranu přírody
tel: +420 605 701 503
email: petrovsky@nadaceivanadejmala.cz

inzerce

Skladové vozy
Škoda ihned k odběru

Vyberte si z naší nabídky skladových vozů
na www.agrotec.skoda-auto.cz nebo kontaktujte naše prodejce.

Ilustrativní foto

Váš autorizovaný prodejce vozů Škoda:

AGROTEC a.s.
Brněnská 74
693 01 Hustopeče
Tel.: 519 402 111
www.agrotec.skoda-auto.cz

AGROTEC
Group



Realitní služby

• PRODEJ • VÝKUP • ODHAD nemovitostí

Financování bydlení

• KOUPEŘ • REKONSTRUKCE • VÝSTAVBA

Igor Kahánek

☎ **608 776 618**

uverove-centrum.cz

S čím Vám
mohu
pomoci?



Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petřlová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková,
J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2023
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 1/2024 – 20. 2. 2024
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Halloweenské odpoledne

foto Kateřina Paulíková



Výlov rybníka Kout

foto Kateřina Paulíková

